

hêviya gel

Sal: 4
Hejmar: 32
Tebax 1990

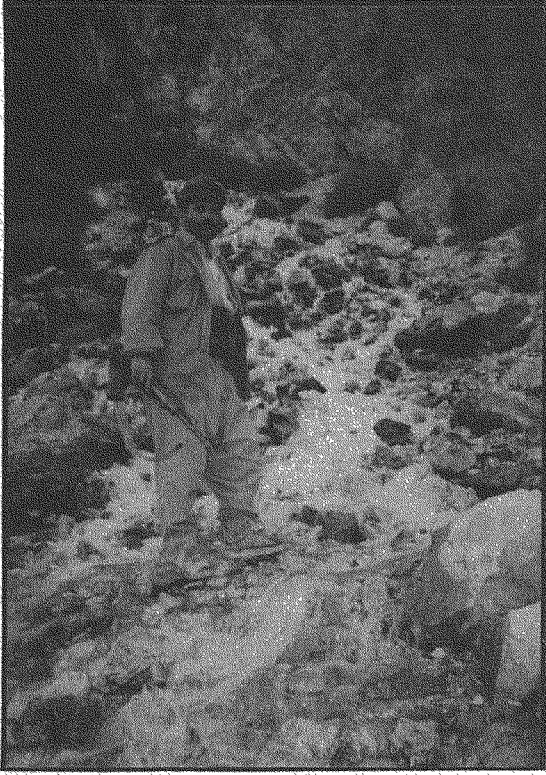
KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BİNDEST YEKBÎN!

**« Silahlarımız elden ele geçecekse,
Savaş naralarımız kulaktan kulağa
dolaşacaksa
ölüm hoş gelir safa gelir.»**

KÜRDİSTAN ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR

5 Ağustos 1990 günü Yüksekova'nın Tilora (Tulveren) mntıkasında sömürgeci güçlerle girdikleri çatışmada şehit düşen ORK gerillalarından Mehmet Ürün ve Mehmet Levent'in elimize ulaşan kısaca yaşam öyküleri:

MEHMET ÜRÜN

Uludere'nin Kulhesinan mahallesinde 1955 yılında dünyaya gelen Mehmet Ürün, dar gelirli 9 nufuslu bir ailenin ferdiydi. Yoksulluk ve eğitimsizliğin kol gezdiği Kürdistan'da ancak ilkokulu bitirebilmiş ve yöre halkının ezici çoğunluğunun yaptığı gibi ailesine yardımcı olmak için çocuk denecek yaşta rençberliğe başlamıştı.

1970'li yıllarda gelişen mücadeleden erken etkilenenlerden biriydi. Yörenin, güney Kürdistan'a yakınlığı, ulusal duyguların her zaman diri kalmasını sağlamıştı. Bunlara 1970'lerde Kuzey Kürdistan'daki gelişme eklenince Mehmet yoldaş da Özgürlük yolu taraftarı olarak devrimci çalışmalarda yer almıştı.

12 Eylül faşist darbesiyle, birlikte çalıştıkları arkadaşlarla bağı kopan Mehmet Ürün, herhangi bir örgütle ilişkiye girmemiş isede, halkına karşı olan görev ve sorumluluklarının bilin-

cinde olarak inancını yitirmemişti. O, 1988 yılında TSK ile tanışınca bu saflarda çalışmakta tereddüt etmedi. Geçmiş yıllar ve değişen dönem O'na yeni yeni deneyimler kazandırmış ve halkının kurtuluşuna olan inancını, düşmana olan kinini daha bir bilemişti.

TSK ile tanıştıktan sonra belirli bir dönem siyasi ve askeri eğitim gördü. Yoldaşlarıyla olduğu sürece, kararlılığı ve fedakarlığıyla göz doldurdu. Görev aldığı her alanda ikircimliğe düşmeden sonuç almaya çalıştı. Görev ve sorumluluğunun bilincinde olarak ağır şartların beraberinde getirdiği rizikoyu göğüsledi, çalışmalarda asla geri adım atmadı. Mehmet yoldaş bu kararlı-

lığını 5 Ağustos 1990 tarihinde TC'nin ağzı salyalı komandolarına ve satılmış cahşlarına karşı son nefesine kadar çarpışarak gösterdi ve Kürdistan şehitlerinin safında şerefli yerini aldı.

MEHMET LEVENT (Bahoz Goyi)

Bahoz yoldaş 1961 yılında Uluderenin Merge köyünde doğdu. Yoksul bir ailenin çocuğuydu. Sekiz yaşında bir çocuk iken babasını kaybetti. Yoksulluk halkası boynundayken bir de öksüzlük eklenince okuma olanağı bulamadı. Çocuk yaşta ailesinin ve kendisinden küçük kardeşinin de bak-

ımını üstlenmek zorunda kaldı. Nefesi avuçlarını ısıtmaya yetmezken rençberliğe başladı.

Yoksulluk ve sömürüyü bedenimin en küçük hücrelerime kadar duyan Mehmet yoldaş 12 Eylül zulmü başlayınca köyünü terk ederek güney Kürdistan'daki mücadeleye katıldı. Güney Kürdistan'da bir süre KDP saflarında ve daha sonra da Leşkeri İslami Kurd (Müslüman Kürt Askerleri) saflarında ulusal kurtuluş savaşında aldı. Savaş tekniğini öğrendi, yetkinleşti. TSK'nın bölgeye girmesiyle birlikte ondan etkilenen Mehmet yoldaş 1989 yılında yanındaki bir grup arkadaşıyla birlikte TSK ideolojisini benimseyerek ORK saflarında yer aldı.

Bir yılı aşkın bir süre ORK gerillalarıyla birliktebölgesinde kaldı. Sıcak savaş koşullarının zorlu görevlerini omuzlamaktan kaçmayan yiğit ve karalı tavrıyla dikkatleri üzerine çeken Bahoz yoldaş, bu kararlılığını 5 Ağustos 1990 da Tilora mntıkasında düşmanla girdiği çatışmada da gösterdi. Ve Kürdistan devriminin ölümsüz şehitlerine katıldı.

Mücadeleleri savaş yolumuzu aydınlatacak!

Kürdistan şehitleri çalışmamızda ve çarpışmamızda yaşayacak!

**Biroya Çapgeriya Konseya
Leşkeriya Bilind a Ordîya
Rizgarîya Kurdistan (ORK)**

Jİ ÇAPGÊRÎYA PÊŞVERÛ, RAYA GIŞTÎ RE Jİ GELÊ ME YÊ WELATPARÊZ RE

Hêzên propaganda çekdarî û rizgarîya netewî yê Ordîya Rizgarîya Kurdistan (ORK) ku li çiyayê sipirêz cih girtibû, di navbeyna gundên **Tîlora** û **Alvere** ku girêdayê qeza Gewerê (Yuksekovâ) ya Colemêrgê (Hakkarî) bû, di navbeyna wan û hêzên dewleta Tirk a faşîst-kolonyalîst de roja 5'ê Tebaxa 1990 î de rabezandin çêbûn. Rabezandinên ku di seet 14.00 an de dest pê kir, seranserê roj û şevê berdewam kir. Di wan rabezandinan de hêzên dijmin ku ji 400 ceşşên **eşîra Zeydan-Pinyanîş** û hewqas qewetên timê taybetî, hêzên leşkerên komando û helikopterên pêkhatibû, xisarên mezin li wan ket. Di wan rabezandinan de ji hêzên me yê propaganda çekdarîya Ordîya me, ji qeza Uludere gundê **Odul'ê** bi navên **Mehemet Êrûn**, **Omer Êrûn**, **Salih Êrûn**; ji gundê Ortobaxê **Salih**; ji gundê Yemişliyê **Mehemet Levent** (Çeto-Mîho); ji gundê Oncûler **Omer Kaçan** û ji gundê Kûçûk (piçûk) **Kadir Êrûn**, tevayî 7 pêşmergeyên me şehîd bûn.

Ji malbatên şehîdan û ji gelê heremê qasî 300 kes çûn tabûra cenderme ya Gewerê, daxwaza teslimkirina cenazan kirin. Tabura cendermeya Gewerê ku laşên şehîdên me bi tevayî di çalêki de veşartî bûn; vê daxwaza malbatên şehîdan qebûl nekirin. Ji bo sitandina cenazan, serokê Beledîya Uludere çûye Dîyarbekrê da kû daxwaz ji "Walîyê Mintiqê" Hayrî Kozakçioğlu bike. Ew bûyer ku bi ixbar û xebata emeliya ceşşên Zeydan-Pinyanîş çê bû, li Uludere û li Gewerê ji aliyê hemû gel ve bi nefret hat dîtîn, gelê heremê kîn û nefreta xwe ji dewletê û ceşşan re da xuyakirin.

Çapgerîya ku di bin kontrola burjuvazî de dixebite da ku bûyerên li Kurdistanê çê dibin veşêrin; yê ku nikarin veşêrin ji tevlihev dikin û li gor menfeeta politîka dewleta Tirk a kolonyalîst eyar dikin. Bi taybetî "Kararnama Hukmê Kanunê" ya hejmarê 413 an ku ji dema ketîye jîyanê vir de, hemû bûyerên ku têtin holê, ji sînorê agahdariyên "Walîyê heremê" H.Kozakçioğlu dernakeve derve. Çapgerîya Pêşveru ji nuçeyên heremê ji neçarî ji wir distînin. Bo vê yekê, di nav vê demê de, di bûyerên ku çê bûne de, bi taybetî xisarên hêzên dewletê têt veşartin. Ji ber van sedeman, li ser bûyera ku di 5'ê Tebaxê de çê bû, Walîyê Kolonî Kozakçioğlu yê faşîst, di agahdariya xwe ya ku çêkir de, bi gotina "Di rabezandinê de 7 kesên PKK'yê mirî ketine dest" ve qîma xwe anî. (Binêrin; Cumhuriyet 8 Tebax 1990, Milliyet 9 Tebax 1990)

Lê pêwendîya Ordîya Rizgarîya Kurdistan ne bi PKK'yê û ne bi rêxistinekê din re heye. Çimkî ORK, rêxistineke leşkerî yê serbixwe ye ku, mudexeleya şerê li Kurdistanê dike û pîrensîbên îdolojî û politîka Tevgera Sosyalîst a Kurdistanê (TSK) dicibîne û dîtina wê ya şoreşger a cihanê diparêze.

Çapgerîya Pêşverû Raya Giştîya Demokratîk Gelê Kurdistanê yê Mêrxas!

Derdê (xeyna) me mezin e. Lê mezintîya xemgînîya me, kîn û tohildan a me ya şoreşger a li hember dijminê kolonyalîst diseqîne (tuj dike). Lê em cih nadin hîssiyatîyê û şemîtandinê. Pêşmergeyên me yê qehreman ku şehîd ketine, di gel çekên giran di nav hezirîyek de bûn ku derbeyek mezin li dijmin bixistana. Lê çî heye ku vê karê xwe nebirin serî û ketin nav sefên karwanên şehîdan ku di tekoşîna avakirina Kurdistanê serbixwe û azad de serê xwe dabûn. Lê pêşmergeyên ORK'yê yê gund û bajaran, tekoşîna ku hevalên wan di nivî de hiştibûn, di serî de tohildana şehîdên me yê pêşava **Kek Saleh**, **Kek Serdar** û şehîdên me yê din, dê bi stratejîya me ya şer ve bidin girêdan û di pêşedemeke nêzik de darbeyên mezin dê li dijmin bixin...

- Şehîdên Kurdistanê Nemir in!
- Şehîdên me rîya me ya şer rohnî dikin!

17 Tebax 1990

**Biroya Çapgeriya Konseya Leşkeriya Bilind
a Ordîya Rizgarîya Kurdistan (ORK)**

**ORK -Ordıya Rizgariya Kurdistan-
(Kurdistan Kurtuluş Ordusu)
Yüksek Askeri Konseyi Basın Bürosu**

İLERİCİ BASINA KAMUOYUNA YURTSEVER HALKIMIZA

5 Ağustos 1990 tarihinde Hakkarinin Yüksekova ilçesine bağlı **Alvere** ve **Tilora** (Tulveren) köyleri civarında **Sıpirêz** dağında, eylem hazırlığı için üstlenen Ordıya Rizgariya Kurdistan (ORK)a bağlı Ulusal Kurtuluş ve Silahlı Propağanda Birlikleri ile sömürgeci TC birlikleri arasında silahlı çatışmalar oldu. 5 Ağustos günü saat 14'te başlayan çatışma gün boyu devam etti. Çatışmaya **Zeydan-Pinyaniş** aşiretine mensup 400 kadar silahlı ceş (köy koruyucusu) ve bir o kadar da özel tim, askeri komando birliği katıldı. Bütün bu saldırılara karşı kahramanca direnen gerillaya karşı helikopterlerle havadan saldırı başlatıldı. Gün boyu devam eden bu çatışmalarda düşman güçlerine önemli sayıda zaiyat verilirken Ordumuz silahlı propağanda birliklerinden olan, Uludere'nin Ödül köyünden **Mehmet Ürün, Ömer Ürün, Salih Ürün**; Ortabağ köyünden **Salih**, Yemişli köyünden **Mehmet Levent** (Miho-Çeto) Öncüler köyünden **Ömer kaçan** ve Küçük köyden **Kadir Ürün** adlarında toplam 7 gerillamız şehit düştüler.

Şehit düşen gerillaların aileleri ve yöre halkından oluşan 300 kişilik bir kitle, Yüksekova Jandarma Taburuna gidip şehitlerin cenazelerinin kendilerine teslimi talebinde bulundu. Şehitlerimizin cesetlerini bile vermekten korkan sömürgeci güçler, şehit ailelerinin istemini red ederek, şehitlerimizi gizlice toplu bir çukura gömmüş bulunuyorlar. Cenazelerin sahiplerine verilmesi için sömürge valisi Hayri Kozakçıoğlu nezdinde girişimde bulunmak üzere Uludere Belediye başkanı Diyarbakıra gitmiş bulunuyor.

Zeydan-Pinyaniş caşşlarının (köy Koruyucusu) ihbarı ve fülü katılımıyla gerçekleşen bu katliam Uludere ve Yüksekova'da tüm halk tarafından nefretle karşılanmış ve halkın düşmana ve düşmanla işbirliği içinde olanlara kinini bir kez daha bilemiştir.

Güdümlü burjuva basını Kürdistan'da meydana gelen olayları gizlemeye çalışıyor; gizleyemediği olayları da çarpıtıp sömürgeci Türk devletinin politik çıkarlarına uyarlayarak veriyor. Özellikle 413 sayılı "kanun Hükmünde Kararname"nin yürürlüğe girmesinden buyana ilerici basın da yöreyle ilgili bilgileri sömürge valisi H.Kozakçıoğlu'nun açıklamalarından almak zorunda kalıyor. Böylece, bu süre içinde meydana gelen olaylar ve olaylarda devlet güçlerinin zaiyatı özellikle gizli tutuluyor. 5 Ağustos'ta meydana gelen bu olaya ilişkin, sömürge valisi Kozakçıoğlu, bilinen bu nedenlerle yaptığı açıklamada, "çatışmada 7 PKK'lı ölü olarak ele geçirildi" demekle yetindi. (Bak. 8 Ağustos 1990 tarihli Cumhuriyet, 9 Ağustos 1990 tarihli Milliyet)

Oysa, ORK'nın ne PKK ile ve ne de başka bir örgütle ilişkisi var. Çünkü ORK, Tevgera Sosyalist a Kurdistanane' nin devrimci dünya görüşünü, ideolojik ve politik ilkelerini benimseyen ve Kürdistan'daki savaşa müdahale eden bağımsız askeri bir örgüttür.

**İlerici basın
Demokratik Kamuoyu
Yigit Kürdistan Halkı!**

Acımız büyüktür; fakat acımızın büyüklüğü, sömürgeci düşmana karşı olan kinimizi ve devrimci intikam hincımızı biliyor. Ama savrulmalara ve duygusalığa yer vermeyeceğiz. Şehit düşen kahraman gerillalarımız, ağır silahlarla donanmış ve düşmana büyük bir darbe vurma hazırlığı içindeydi. Ne var ki, bu eylemlerini gerçekleştiremeden bağımsız ve özgür bir Kürdistan yaratma mücadelesinde canını veren şehitler kervanına katıldılar. Fakat ORK'nın kır ve şehir gerillaları, şehit düşen yoldaşlarının yarım bıraktıkları mücadelelerini, başta büyük önderlerimiz **Kek Saleh** ve **Kek Serdar** olmak üzere diğer şehitlerimizin intikamını savaş stratejimizle birleştirecek ve yakın bir gelecekte düşmana ağır darbeler indirecektir.

- Kürdistan şehitleri ölümsüzdür!
- Şehitlerimiz savaş yolunuzu aydınlatıyor.!

**17 Ağustos 1990
Ordıya Rizgariya Kurdistan (ORK)
(Kurdistan Kurtuluş Ordusu)
Yüksek askeri Konseyi Basın Bürosu**

ŞEHİTLERİMİZ ONURUMUZDUR

Senar Şahin

Bağımsız ve özgür bir vatan uğruna sürdürülen mücadelede 7 can daha düştü toprağa. Kürt halkının bağrından çıkan 7 fidan, ORK'nın yiğit savaşçıları kutsal bir görev uğruna can verdiler, şehit düştüler.

Kürdistan'daki bağımsızlık ve özgürlük ağacını kanlarıyla suladılar. Bu ağaç büyüyecek, bu ağaç devrim şehitlerinin kanlarıyla beslenecek ve ülkemizin, bağımsız ve özgür geleceğimizin onuru olacak.

Ulusal kurtuluş ve sosyalizm için verilen onurlu mücadelede şehit düşen önder kadrolarımız (Kek Saleh ve Kek Serdar) ve militan savaşçılarımız (ORK'nın onlarca yiğit savaşçısı) soylu kavgamızın onurudurlar.

Onurumuz olan bu şehitlerimizin şanlı mücadele yolundan yürümek, devrimci savaşımı daha kararlı ve azimli bir şekilde sürdürmek, şehitlerimizi çalışmada ve çarpışmada yaşatmak için sürdürülen devrimci uğraşımız ve onurlu kavgamız daha büyük savaşçıları yetiştirecektir.

Sömürgeci faşist, işgalci güçlerin sınırsız sistemini tahrip edecek, can damarını felç edecek, sömürgeci TC'ye maddi ve manevi büyük bir zarar verecek soylu bir eylemi gerçekleştirmek için aylarca öncesinden üzerinde çalışma yapıp, devrimci bir eylem planını hazırlayan ORK'nın yetkin askeri komutanları ve savaşçıları bu eylemi hayata geçirmek için ağır silahlarla donanmış ORK'nın bir gerilla müfrezesi, eylemi yapacağı hedefe varmak için çıktığı bağımsızlık ve özgürlük yürüyüşünde asıl hedefine varmadan, sömürgeci askerlerle, faşist kan emici özel timlerle, ulusal ihanetin girdabına giren adına "Köy korucusu" denilen çahş'larla yoğun bir çatışmaya girerek, kendilerinden sayısal olarak kat kat üstün olan düşman kuvvetleriyle saatlerce vurularak, Kürdistan devrim şehitleri kervanına katıldılar. ORK savaşçılarının şehit olması Kürdistan devrimi ve devrimci sosyalist, politik hareketimiz TSK için önemli bir kayıptır. Devrimci savaşımında kayıp vermek

mücadelenin doğal bir gereğidir. Ulusal kurtuluş savaşımını örgütlemek, mücadeleyi üst bir evrede geliştirmek için yağun bir çaba sarf eden ve devrimci pratik faaliyetlilik içerisinde olan hareketimiz TSK elbetteki kayıp verecektir. Ama bu kayıplar hiç bir zaman TSK'yı mücadeleden alıkoyamayacak, onu sigortalı devrimcilik konumuna düşürmeyecektir.

TSK tüm bu kayıplarını giderecek, şehitlerini devrimci mücadelesinde her zaman yaşatacak, onlara layık bir savaşım çizgisini sürdürecektir. Faşist sömürgeci Türk burjuvazisinin Kürt devrimci-yurtsever hareketini ezmek, halkı örgütsüz bırakmak için başvurduğu kanlı, katliamcı politikasını bertaraf etmek ve etkisiz hale getirmek için, mücadeleciler bir anlayışa ve devrimci sosyalist bir politikaya sahipolan TSK, Kürdistan emekçi halk kitlelerini ulusal kurtuluş mücadelesine hazırlayarak, devrimci gerilla eylemliliğini yoğunlaştırarak, örgütsel yapısını daha da sağlamlaştırıp, çelikleştirerek, siyasi kadrolarının ve askeri savaşçıların niteliğini yetkinleştirerek devrimci savaşımını sürdürecektir.

TSK gelişmeye son derece açık daha çok genç bir harekettir. Çok kısa olan bu tarihsel süreci içerisinde 15'e yakın kadro ve savaşçısını şehit vermesi onun kararlı devrimci, mücadeleciler karakterinden kaynaklanmaktadır. Tabii ki, Eğer TSK reformist, teslimiyetçi güçler gibi yerinde oturup Kürdistan devrimi üzerine ahkam kesseydi, sigortalı devrimcilik anlayışına kapılsaydı, o da bu kadar kadro ve savaşçısını şehit vermezdi. Ama TSK mazlum bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesini örgütlemenin ciddiyetinin bilincinde olduğu için kararlı bir mücadele çizgisini önüne koyarak devrimci savaşımını sürdürüyor. Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi sürecinde gerçek devrimci bir örgüt olmanın önemini kavrayan TSK, kolektif çalışma ve örgütlü mücadele yöntemini maddi hayata geçirecek, Kürdistan devriminin zaferi için en geniş kitlelerin örgütlenmesi, güçlü bir örgütün yaratılması ve dev-

rimci militan kadroların riskli mücadeleyi göze alacak bir ruhla savaşıma katılmalarının sağlanması için yoğun bir uğraş içerisinde.

Kuzey Kürdistan'daki politik sol hareketler içerisinde en genç ve en yeni olan TSK, bu kısa süre içerisinde değerli önder, Genel sekreter K.Saleh ve ORK'nın yiğit komutanı Serdar Yoldeşleri ile onlarca militan savaşçı kadrosunu şehit vererek önemli bir yara aldı. TSK, hızla bu yaralarını sararak planlı ve örgütlü bir faaliyetle, devrimci pratik bir eylemlilikle, yoğun bir politik çalışmayla değerli şehit önder ve kadrolarına layık bir şekilde ulusal kurtuluş ve sosyalizm uğruna devrimci savaşımını sürdürecektir ve değerli önder Kek Saleh'in vasiyetini yerine getirecek; bunu maddi hayata uygulayacaktır.

TSK ve ORK'nın askeri ve politik çalışmasının ölümlü aydınlıktır. Değerli yoldaş Kek Saleh'in teorisi ve pratiği yolunuzu aydınlatıyor. Genç, devrimci sosyalist politik hareketimiz TSK, siyasi çalışma niteliğini daha da geliştirerek, askeri savaş stratejisi doğrultusundaki gerilla eylemliliğini daha da yetkinleştirerek, devrimci bir yeni atılımla çalışmalarını geliştirecektir.

ORK'nın yiğit savaşçı gerillaları sömürgeci düşmanla göğüs göğüse kahramanca çarpışarak şehit düştüler. Onlar Kürdistan devriminin şehitleridir. Onlar şehitlerimizdir. Şehitlerimiz onurumuzdurlar. Vuruşa vuruşa şehit düşenler ölümsüzdürler. Şehitlerimizi devrimci mücadelemizde yaşatacağız. Şehitlarımızın uğruna can verdiği kutsal görevlerini hakkıyla yerine getireceğiz. Onların devrimci eylemliliklerini daha yoğun bir şekilde sürdüreceğiz. Şehitlerimizin kanı yerde kalmayacak, Kürdistan sömürgeci faşist, işgalci güçlere ve onların işbirlikçileri hain çahşlara mezar olacaktır.

**TSK'da birleş, ORK'da saflaş
Yaşasın TSK ve ORK'nın şanlı
devrim mücadelesi**

SOSYALİZMİN KAPİTALİST YÖNTEMLERLE TEDAVİSİ MÜMKÜN DEĞİLDİR!..

BERÇEM

Rusya gibi geri bir ülkede devrim gerçekleştirmek, ilerletmek, sosyalizmi inşa edip onu yaşatmak muazzam zorluklarla dolu bir süreçti. Fakat bu zor olan başarılıydı; Rusya gibi bir ülkede bolşeviklerin önderliğinde devrim gerçekleşti. Dünyanın bu ilk sosyalist devletini tüm dünya işçi sınıfı coşkuyla selamlarken; emperyalistler daha ilk günden bu devleti yıkma uğraşlarını başlattılar.

Devrimin akabinde henüz iç savaş sona ermemiş ve sosyalist kurumlaşma yerine oturmamışken dış saldırılar fiili olarak başlatıldı. Hitler faşizminin saldırılarına karşı savaşa girmek zorunda kalan genç Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği bu savaşta 20 Milyon insanını gitirirken, sovyet ekonomisi de alt-üst oldu. Yılların emeği ile var edilenler yeniden inşa edilmeye başlandı. Savaş ve ekonomik zorluklar birçok hataların işlenmesine de ebelik etti.

Bugün kapitalizm batağına doğru kulaç atarken tarihi inkar eden Doğu Avrupa ülkelerinin birçoğu, bu zorlu savaşın ürünü olarak doğdular. Kendi iç dinamiklerinden ziyade kızıl ordunun faşizme karşı sağladığı zaferin bir ürünü olarak doğanlar kendi ülkelerinde sosyalizmi kurumlaştırıp koruyamadılar. Sosyalizmin emrettiği gelişmeyi gösteremediler; bu ülkelerde kitleler, iktidarda bulunan Komünist partilerinin bürokratik ve hantal yapılarını aşarak sosyalizmi koruyacaklarına tarihe ve sosyalizme küfredip kapitalizmin yolunu tuttular.

1990 İlkbaharında başlayan seçimlerde, Macaristan'da Merkez ve Sağcı partiler iktidarı alırken eski Komünistler parlamentoya bile giremediler. Romanya'da "demokrasi" adına Çavuşesku'ları kurşuna dizeler, işi Komünist partiyi kapatmaya vardırıdılar. Demokratik Almanya'da Hıristiyan Demokratlar iktidarı alarak Batı Almaya ile birleşme yolunu seçti. Bu yolda birhayli ileri adımlar atmış bulunuyorlar. Çekoslovakya'da iktidarı Sivil Form ile Şiddete Karşı Birlik'in oluşturdukları ittifak alırken Komünist Partisi Ana Muhalafet Partisi olarak parlamentoda yerini aldı. Bulgaris-

tan'da ise eski Komünist Partisi ismini değiştirerek Sosyalist Parti adıyla yeniden iktidara gelmeyi başardı.

Doğu Avrupa'daki bu gelişmeler dünya sosyalist hareketi açısından bir yenilgi olsa da, şimdilik kapitalizmi tercih eden bu ülkelerde, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların, kapitalizmin çarkı arasına girdikten sonra bile olsa, yeniden ve daha olgunlaşmış olarak sosyalizmi tercih edeceklerinden kuşku yok. İflas eden marksizm-leninizm değil; sosyalizmi gerektiği şekliyle pratiğe koymayanlardır.

Sovyetler Birliğine gelince;

İkinci Dünya savaşından zaferle çıkmış olmasına karşın ağır kayıplara uğrayan SSCB, savaş sonrası da büyük sorunlarla karşı karşıya kaldı. Savaş öncesi dönemde, yeni anayasa, kulluklar, tarım, kooperatifleşme alanında belirli adımlar atılmıştı. Şimdi savaştan büyük zarar gören ülkeyi yeniden inşa etmek, ekonomiyi düze çıkarmak, üretimi arttırmak, sanayileşmek, makinalaşmak için uzun erimli bir çaba gerekiyordu. Savaş sonrası dünyada büyük prestij sağlayan sosyalizm ve Sovyetlere karşı, emperyalistlerin başlattığı soğuk savaş, atom bombası tehdidi, savaşın yol açtığı yıkım ve ağır sanayide kullanılacak eleman zorluğu bu dönemde karşılaşılan belli başlı zorluklardı.

Stalin'in böylesi zorlu bir süreçte uyguladığı anti-demokratik uygulamalar eleştirilirken, olaylar zaman ve mekandan soyutlanarak değerlendirilmemeli; ve sosyalizmi kurumlaştırma doğrultusunda önemli adımların Stalin döneminde atıldığı gözardı edilmemelidir. Geçmiş hatalardan ders çıkarmak ayrı bir şey, Stalini günah keçisi ilan etmek, Lenini sanık sandalyesine oturtarak ikinci enternasyonal'in dönemlerini aklamaya çalışmak ayrı bir şey...

1960'lara değin sosyalist ülkelerde gelişim hızı normalin üzerinde seyrederken, 1970'li yıllardan itibaren dünyadaki teknik gelişim hızı emperyalistlerin lehine döndü. Emperyalistlerin silahlanma tehdidine karşı SSCB aşırı derecede savunma harca-

malarına pay ayırdı. İşsizlik ve açlık olmamasına rağmen, Sosyalizmin sağlanması gereken sosyal refah sağlanamadı. Komünist Partiler, komünist insan yetiştirme konusunda başarılı olamadı, halkların kardeşliğini sağlayamadı. Dünyada gelişen ulusal kurtuluş savaşları gerektiği biçimiyle desteklenmedi.

Sosyalist sistem bu sevir içindeyken, kapitalist ülkelerin komünistlerinin bazıları kbleci bir anlayışla tüm gelişmeleri destekledi; bazıları ise SSCB'yi emperyalistlikle suçlayacak derecede temelsiz suçlamalar getirdi.

1985'ten sonra Gorbaçov, SSCB'de sosyalizmin sorunlarından, ekonomik tıkanıklıktan, parti içi bürokratik ve hantal yapıdan sözeder olunca, sosyalizmin gerçek dostları bu çıkışı olumlu buldular. Çünkü sorunları halletmek için önce onların varlığını kabullenmek gerekiyordu. Bu açıklamalarla birlikte emperyalist kapitalist sistem içindeki tüm kurumlar harekete geçti. Sosyalist ülkelerde demokrasi yokluğundan, insan haklarından bahseder oldular. Kendi işsizler ordusunu, insanların satınalma gücünün düşüklüğünü, kapitalist dünyadaki açları ve çıplakları unutup, sosyalist ülkelerde muz-portakal bulunmadığını baş haber yaptılar, sömürücü, kan emici kapitalizmi insan haklarına saygılı güllük gülistanlık olarak lanse etmeye başladılar; bu da yetmedi, sosyalist ülkelerde sokaklara dökülen kitlelere eylem planlarını basın yayın aracılığıyla sunarak onları yönlendirmeye çalıştılar.

Hiç kuşkusuz, kapitalistlerin yaygasını yaptığı kadar olmasa da, sosyalizmin kendine özgü sorunları vardı, vardır. Birtakım yanlış ve anti-demokratik uygulamalar sosyalizmle ve çağımızla bağdaşmıyor. Bunlar bir gerçek.. Ancak, sosyalizmi inşa süreci engelsiz ve tekdüze bir yol izlemiyor. Ve yaşanan olaylar sosyalizmi red etmeyi gerektirmiyor. Önemli olan, sorunları tesbit etmek ve bunlara sosyalimin yasaları çerçevesinde, çağa ve döneme uygun çözümler sunmaktır. Ancak, gelişmeler öyle olmadı, dün kadar sosyalist bir ülkede Komünist

önderler arasında yer alanlar, acınacak bir biçimde ülkelerini kapitalizme teslim ettiler, direnmediler.

SSCB'de de kaygı verici gelişmeler yaşanıyor. Perestrojka rüzgarı kasırgaya dönüşmüş, halklar birbirini yiyor, çok sayıda cumhuriyet SSCB'den ayrılıp bağımsızlaşmak istiyor, reform yanlıları işi SBKP'nin fes edilmesine vardiıyor ve serbest piyasa ekonomisine daha erken varmak için uğraş veriyorlar. Kuşkusuz bu gelişmelerin tek sorumlusu Gorbaçov ve Perersroyka değil; gelmiş geçmiş Sovyet liderlerinin şu veya bu şekilde sorumlu tutulacağı, sorunlara zamanında eğilmemek, doğru çözümler sunmamak yatıyor. Aksi taktirde, 70 yıllık sosyalist bilinçle eğitilmiş insanların ırkçılığa varan tavırlara girmesi ve kardeş halkların birbirini boğazlamaları başka bir şekilde açıklanamaz. Gorbaçov'un yaptıklarında ise dikkate alınması gereken zamanlaması ve çözümü nerede aramasıdır. Yeniden yapılanmanın ve "açıklık" politikasının ülkede kaos yaratmadan, sorunların sosyalist yasalar çerçevesinde çözümlenmesi olmalıdır. Sosyalizm ve sosyalist ilkeler sonuna kadar korunmalıdır.

Hangi alanlarda "yenilenme"

-Ekonominin içinde bulunduğu durum "kriz" olarak nitelendiriliyor. Açıkça ekonomide bir tıkanıklık yaşanıyor. Bu alanda bir yenilenme kendisini acilen dayatıyor; ancak, ekonomiyi bugünkü durumdan kurtarmanın yolu olarak serbest piyasa ekonomisi öneriliyor. Bu öneri batılı ekonomistler ve bazı sovyet ekonomistleri tarafından ileri sürülüyor.

- Ulusal gelirden kişi başına düşen gelirin düşüklüğü, çocuklu ailelerin ve emeklilerin gelirlerinin günün şartlarına uymadığı, çalışma koşullarının ağırlığı sorunu;

- savunma giderlerinin aşırılığı ve buna paralel olarak sosyal hizmetlerde yapılan kısıtlamalar sorunu;

- Tüketim maddelerinin yeterli derecede bulunmaması;

- aşırı polis takibinin varlığı ve yurtdışı serbest dolaşım hakkının olmaması sorunu

- SBKP içinde yönetici kesimin halktan kopuk bürokratlar olduğu, günün koşullarına uygun politikalar üretmedikleri görülüyor ve sıkça tartışılıyor; tabanın tavanı etkileme gücünün zayıf-

lığından sözediliyor. SBKP'nin kendi kendisini yenilemesi gerektiği parti üyelerinin çoğunluğunca kabul ediliyor. Bu alanda yenilenme "olmazsa olmaz" biçiminde kendisini dayatıyor.

- Sovyet Cumhuriyetleri arasında eşit haklar temelinde adil ilişkilerin kurulmuş olmaması, üretimden alınan payın arttırılması, kendi kaderini kendisinin belirlemesi, öz yönetimlere daha fazla yetki tanınması ve kendi kültürlerini geliştirmede daha fazla imkan tanıma sorunu vb..

Bütün bunlar haklı istemler, Bu istemler sosyalizm bünyesinde, sosyalizmin yasalarıyla çözülebilecek sorunlar. Bunun için, halkla bağlarını sağlamlaştırabilmiş, bürokratik merkeziyetçilikten uzak, tabanın denetim sağlayabildiği, dinamik bir SBKP'si gerekiyor. Öncüsüz hiç bir şey gerçekleştirilemez. Partinin öncü rolünü yasadan çıkarmak, bunun peşinde olanların asıl niyetlerini bir kenara bırakırsak, fazlaca birşey ifade etmiyor. Önemli olan partinin kendisini kitlelere öncü olarak kabul ettirmesi, çoğunluğun güvenini sağlayarak ayakta kalabilmesidir. Ancak gelişmeler gösteriyorki, pratik yaşamda Komünist partisinin yönetme gücünü zayıflatmak ve ülkeyi bir kaos ortamına sokmak isteyenler var.. Bu nedenle Parti her zamankinden daha fazla kendisini yenilemek, halkın sesine kulak vermek onların önerilerini sentezleştirerek yenilik istemlerini çağın gerçeklerine uyarlamak zorundadır. Bunu yaparken de kontrolü elinde bulundurmamak, halkın yenilik istemlerini fırsat bilerek karşı-devrimcilere ve emperyalist kıskırtmalara meydan vermemek gerekiyor.

Perestrojka'nın ana hatları

- Ekonomideki krizi aşmak için, üretimin kar amacıyla yapılması

- İşgücünün değerinin piyasada belirlenmesi

- Planlı ekonominin yerine, karar yetkisinin işletmelere bırakılması;

- rekabet ortamının yaratılması, işsizler ordusu yaratarak, işsizlik korkusuyla, insanların daha verimli çalışmasını sağlama;

- İşletmelerde demokratikleşmenin sağlanması, işletme yöneticilerinin 3'er 5'er yıllık aralarla, çalışanlar tarafından seçilmesi.

- tarımda kolhozların kaldırılması
- Piyasa ekonomisi ve buna bağlı olarak, devlet kontrolü altında bazı alanlarda (özellikle hizmet sektöründe) özel mülkiyetin geliştirilmesi, fiyatların piyasada belirlenmesi ve giderek dünya pazarıyla birleşmenin sağlanması vb.

Ekonomi uzamanı Nikolaaj Sjefov piyasa ekonomisine geçiş konusunda şunları söylüyor:

"Piyasa ekonomisine direk geçişimiz mümkün değildir. Buna, Finans-kredi ve diğer şartları hazırladıktan sonra, aşamalı olarak geçilmelidir. Bunun şartları, devlet sektörüyle rekabet edebilecek şekilde oluşturulmalıdır. Piyasa ekonomisini uygulayabilmemiz için bu alanda eğitilmiş özel uzmanlara ihtiyaç vardır. Batılı devletler bu alanda, bizde piyasa ekonomisinin gelişmesi için büyük katkılarda bulunabilirler. (NFS 1990 Nr.5 s.29)

1987'den itibaren ekonomiye canlılık kazandırmak ve yurtdışına açılmak için batılı şirketlerle sovyet şirketleri arasında ortak şirketler kuruldu ve sovyetler birliğinde faaliyet göstermeye başladı. Bugün ülkede 10.000 dolayında bu türden şirket faaliyet yürütüyor.

Devlet istatistik komitesinin verilerine göre ülkede enflasyon oranı %7,5 olarak belirleniyor; piyasa ekonomisine hemen geçiş halinde enflasyon açığını kapatmak için fiyatlara %40 oranında zam yapılması gerekiyor.

Gorbaçov ve SBKP'sinde onun yandaşları olarak bilinen reformcu kesimi, sosyal demokratlardan ve diğer tarihin tümünden inkarcısı kesimden ayıran noktada, Gorbaçov ve onun çizgisinde yer alanların Stalin dönemini eleştirdikleri, suçladıkları halde sözde Leninizmi savunmalarıdır. SBKP polit büro üyesi, başkanlık danışmanlığı komite üyesi ve Prestrojka'nın önde gelen savunucularından Aleksandr Jukovlev bunlardan biridir.

"Stalin; Lenin'in görüşlerini revize etmiş, rayından çıkarmıştır. Ondan sadece bir kaç tez ödünç almıştır...

Bana göre sosyalizmde özel mülkiyet mümkündür. Üretim araçların özel mülkiyeti dahil. "Ben, örneğin köylülerin kendi üretim araçlarına sahip olmalarında tehlikeli veya sosyalist olmayan bir yan görmüyorum...

Totaliter-otariter Stalinizmin, Sovyetlerde mümkün kıldığı şey; insanların geçim ve varlık araçlarının tümünün

devletin elinde bulunmasıdır.."

"Doğu Avrupa'da olanlar buralarda toplumsal gelişmenin özgür ve bağımsız bir süreç izlemediğinden kaynaklandı. Aksi taktirde bugün olanlar olmayacaktı..

Güvenliğimizle ilgili zorunluluklar dışında askerlerimizin hiçbir şekilde dünyanın hiçbir ülkesinde toplumsal organizasyonlarda kullanılmasına taraftar değilim."

S.B.K.P 28. KONGRESİ

Temmuz başında SBKP 28. Kongresi gerçekleştirildi. Kongre öncesinde SBKP alternatif olma durumuna devam etmesi, güçlenmesi, insiyatifini sağlamlaştırması umutlarının yanı sıra; bu kongrede SBKP'nin dağılmasını bekleyenler de vardı. Kongre'de çoğunluğu Marksist leninist'ler (reformcu kanat tarafından muhafazakarlar-ortodokslar gibi isimlerle adlandırılıyorlar. Fakat onlar kendilerini marksist-leninist olarak tanımlıyorlar.) oluşturuyordu. Bu yüzden hem emperyalist güçler hemde parti içi diğer fraksiyonlar "muhafazakar" bir adayansa Gorbaçov'un başkanlığının devamından yanaydılar. Gelinek noktada Gorbaçov her kesimden aldığı oyların çoğunluğuyla yerini korudu.

Garbaçov parti içindeki değişik fraksiyonları bir arada tutmaya çalıştı. Orta yolcu olmak, her kesimden eleştirilere maruz kalmak demektir. "Muhafazakarlar" onu; ülkeyi kaosa sürüklemekle, kapitalistlere prim vermekle, Doğu Avrupa'yı satmakla vb. suçladılar.

Hızlı reformcular ise; piyasa ekonomisinin şartlarının hızla gelişmemesinden, bu yolda ve politik alanda yeterince reformların gerçekleştirilmemesinden, parti içerisinde değişik, hiziplere izin verilmemesinden yakındılar. Parti'nin isminin değiştirilmesini (Boris Jeltsin'in önerisi) işyerlerinde ve KBB'de-orduda parti hücrelerinin feshini istediler. Boris Jeltsin, aksi taktirde Doğu Avrupa komünist liderlerinin başlarına gelenler, reform'ları engelleyenlerin veya gereken hızda gerçekleştirilmeyenlerin başlarına da geleceği, tehtidini savurdu. Kendisi İşveç modeli burjuva demokrasisi hayranı olan Boris Jeltsin, bu yolda devam etmek için kongre akabinde parti'den istifa etti. Reformları kendi yönlerine çekmek isteyen Boris Jeltsin (Rusya

Cumhuriyeti Başbakanı) ve çevresi, Gorbaçov'un reform politikasının karşısında önemli sorun olacağına benziyor.

Gorbaçov, kendisinden sonra en yetkili görev olan başkan vekilliğine polit büro üyesi Jegor Ligatjov'un seçilmesini, Ligatjov'un reform karşıtı konumundan dolayı istemiyordu. Ona göre "muhafazakar" kanat reformların önünde büyük engel teşkil ediyordu. Bu yüzden bu göreve ilımlı ve reform yanlısı olarak bilinen Ukrayna başbakanı, polit büro üyesi Vlademir İvaşko'nun seçilmesini sağlayabildi.

Bu sırada Nato zirvesiyle, sanayileşmiş 7 ülke ekonomi zirvesi gerçekleştirildi. Nato zirvesinde özellikle birleşecek iki Almanya'nın Nato içerisinde yer almasının ve bu konuda Gorbaçov'un izninin nasıl sağlanabileceğinin taktikleri belirlendi. George Bush zirve sonrası, Gorbaçov'un yumuşamasını sağlayacağını umduğu açıklamasını yaptı;

"Nato SSCB'ye karşı askeri tehdite yönelmiyecektir."

Ekonomi zirvesinde de, Gorbaçov'un ekonomik yardım talebi görüşüldü. George Bush; bu aşamada, Sovyetler Birliği'nde reformlarının yeterli olgunlukla olmamasından ve S.Birliği'nin bazı ABD düşmanlığını yapan yönetimleri desteklediği savıyla ekonomik yardım yapmayı düşünmediklerini belirtti. İngiltere de aynı kamuda olmasına rağmen bu iki ülke diğer üye ülkeleri kendi kararlarında serbest bıraktılar. Bu zirve'de Japonya, Çin'de pazar ekonomisine geçişi kolaylaştırmak için Çin'e 5,5 milyar dolar yardım yapılmasını önerdi.

Bu hiçbir ciddi ödünü içermeyen yüzeysel kararlar bile, Gorbaçov'un yumuşamasına yetti ve arttı bile. Daha önce Gorbaçov, Birleşik Almanya'nın hem Nato hem de Varşova Paketi üyesi olmasını diretiyordu. Helmut Kohl, istediği izni koparmak için 15 Temmuz'da beraberinde 3 milyar dolarlık yardım paketi olmak üzere Moskova'ya uçtu. Helmut Kohl'un daha fazla miktarda yardım etmesi istenmişse de, Birleşik Almanya'nın Nato üyesi olması izninin verileceği büyüklükte görüldü ki, Helmut Kohl Moskova'dan boş dönmedi.

SSCB, Doğu Almanya'daki 380.000 kişilik ordusuyla iki Almanya'nın birleşmesini veya en azından Nato'ya girilmesini engelleyebilirdi. Bunu

yapmadı. Ordu zoruyla yapsaydı demiyoruz. Fakat en azından diplomatik kanallarda diretebilirdi. Nitekim emperyalistler bile, yıllarca sosyalist bilinç almış bu insanların, bu denli hızla kendilerine entegre olmaları karşısındaki endişelerini gizlemiyorlar. Bunun için eski komünistlerin bazı görevlere getirilmemeleri için kanun hazırlamaya koyıldular.

Kaldı ki, Nato zirvesinde, Nato'nun askeri kanadının kaldırılacağı yolunda bir karar alınmadı.

Yakın zaman içerisinde toplanan Varşova Paketi toplantısında, örgütün askeri yönü kalmadığı, siyasi bir örgüt olarak devam edeceği (Buda meçhul) ilan edilmesine rağmen, Nato niye askeri örgüt olmada diretiyor? Evet ABD dünyanın tek hükümdarı olmak istiyor. Yeni Avrupa'da başrol oynamak istiyor. Dünya barışını nedense hep köleliğe, sömürüye başkaldıran küçük halklar tehlike sokuyorlar!.. Gerginlik yaratıyorlar (ABD'ye göre). Oysa barış, yumuşama ortamında dünyanın gözü önünde Panama'yı, Kolimbiya'ya askeri müdahalede bulunma cüretini gösterdi. El-Salvador'da, Filipin'lerde, Nikaragua'da, Latin Amerika vb. yerlerde yakın zamanlarda ve halen yapmakta olduğu dolaylı-dolaysız müdahaleci girişimler varken ABD'nin barışçılığına inanmak mümkün değil.

Şimdi gözler 3.Dünya ülkelerine çevrilmiş durumda. 3.Dünya'da bitti denilen sosyalizmi hortlatanlar çıkabilir. Onun için 3.Dünya'nın devrim ocağı Küba'yı söndürmek gerekir herşeyden önce. Küba küçük bir ülke. Ekonomisinin büyük dayanağı; SSCB ve diğer sosyalist ülkelerle aralarında var olan adil ticaret ilişkileriydi. SSCB kongresi Kübaya verilecek yardımları kesme kararı aldı. Gelinek aşama da sosyalist sistemden söz etmek kabil olmadığına göre ve sosyalist ülkelerin ekonomik örgütünün ne şekil alacağı belirsiz olduğuna göre, Küba ekonomik zorluklarıyla ABD karşısında yalnız bırakıldı. ABD, Küba ekonomisini krize sokmak için herşeyi yapacaktır. Neyse ki, Küba lideri Kastro'nun; kanlarının son damlasına kadar sosyalizmi savunacaklarını her türlü tehdite karşı ulusça direneceklerini açıklaması, sosyalizmin en çok karalandığı bu ortamda yüreklere su serpti.

PARTİLER- ÖRGÜTLER GÖRÜŞLER

SSCB'de son zamanlarda yerden mantar biter gibi partiler, örgütler bitiyor. Kanunen çok partili sistemden söz edilemese de pratikte böyle bir sisteme geçilmiştir. Bugün SSCB'de 60.000 dolaylarında parti-örgüt-grup olduğu söyleniyor. Rus Komünist Partisi kongreden bir hafta önce kuruldu. Daha sonrs Sosyal Demokrat Parti kuruldu. Demokratik Platform (SBKP içerisinde bir akım) Sonbahar'da partileşeceğini açıkladı. Bunların dışında bir dizi parti daha mevcut (değişik cumhuriyetlerde). Hepsinden söz etme imkanımız yok. Fakat biz ayıredici gördüğümüz değişik görüşlere burada yer vermeyi uygun buluyoruz.

Sosyoloji profesörü ve SSCB'de en büyük muhalefet araştırma enstitüsü yöneticisi Jurij Levada, SSCB'de çok partili sistemin gerçeklik olması için SBKP'sinin ortadan kalkmasının şart olduğunu söylüyor. (D.N. s.9)

SBKP'sinden ayrılan Rusya başbakanı Boris Jeltsin, Moskova belediye (Sovyet) başkanı Cavriil Papov ve Leningrad belediye (Sovyet) başkanı Anatolij Sobtjak ise, şu anda başka bir partide yer alınacaklarını belirttiler. Ortak yönleri; batı modeli demokrasi yanlıları olmaları.

Vladimir Brivikov SBKP merkez komitesi üyesi Polanya elçisi;

"Parti çok zor durumdadır. Parti eleştirileri hak etmiştir. Birçok etkin değişikliklere ihtiyaç var. Parti de kendi konularını kötüye kullananlar, parti'yi yanlış yorumlayanlar eleştirileri hak etmişlerdir. Fakat kimin eleştirdiği ve hangi amaçla eleştirdiğinin açıklık kazanması şart. Halkın eleştirileri başka bir şey. Fakat Lenin'i kendilerine maske yaparak, batıda büyük yankı uyandıran değişik politik çevrelerin eleştirileri ayrı şey. Her çeşit geriler, komünistlere saldırıyorlar, partimizin ölüm kararını alıyorlar, leninizmin-sosyalizmin öldüğünü ilan ediyorlar.

En çok acı veren üzen nokta; üst kademe de ne genel sekreterin ne de onun en yakın yöneticilerinin Parti'nin şerefini ve saygınlığını korumak için hiçbir şey yapmamalarıdır. Ya işlerine geliyor. Ya da eleştirmenlerin eleştirilerinden korkuyorlar. Halk nelerin döndüğünü anlamıyor. 90 yıllık geçmi-

şi olan PARTİ 19 milyon üyesiyle tehlikeye atılıyor.... Yönetici PARTİ bir çeşit tartışma kulübüne çevrilmek isteniyor. Ya da parlamenter oyunda bir topa döndürülmek isteniyor. Bana göre bu ülke için facia olur. Çünkü, sosyalizmin stablesini garantileyecek başka hiçbir birleşik güç yoktur." (NFS Nr 7-8 s.31)

Andrej Petrov, metro işçisi ve 29 yaşında, Andrej kimilerinin parti'den ayrıldığı bir sırada parti üyeliğine müracaat ediyor. Şimdi inşaat şirketinde komsomol sekreteri;

"Parti'de bugün yabancı birçok akım var. Bu ideolojik karışıklığa yol açıyor ve Parti'yi dağılmaya doğru sürüklüyor. Toplantılarda Gorbaçov'un portresi elde Prestrojka naraları atılıyor aynı zamanda Parti ve sovyet iktidarı aleyhtarlığı yapılıyor. Özel mülkiyetin propogandası yapılıyor. Bunlardan çoğu parti üyelik kartlarını ceplerinde taşıyorlar...

Ben Parti'nin geleceğine inanıyorum. Yanlışlıklar yapılmıştır. Fakat bunlar düzeltilecektir. Parti'de yeni zorluklar çıkarılmamalıdır. Parti sayesinde ülkenin karşılaştığı birçok trajik olay berteraf edildi. Toplumun sağduyulu kesimi Parti'de toplanmıştı. Fakat ne yazık ki, zamanında sadece kendi kariyerlerini düşünenler temizlenemedi. Parti olmalıdır. İktidarı direnmeden, savaşmadan bırakmamalıdır..." (NFS Nr 7-8 s.30)

Nina Andreveja, kendilerini Marksist leninist diye adlandıran kesimin sözcülerinden. Sovyet basınında ve dış basında muhafazakarlar, ortadosklar, tutucular, sağcılar vb. diye de adlandırılıyorlar: Nina Leningrad'da doğmuş;

"...Ülkenin kapitalistleştirilmesine karşı tüm ilerici güçleri tek bir cephede birleştirmek için çalışıyoruz. Menşevikler 28. kongre'de etkinlik sağlarsa, SBKP'sini terkedip bolşeviklerden, Marksist-leninistlerden oluşan bir parti kurmayı düşünüyoruz. Şimdiden tüzük-program oluşturma çalışmalarına başladık bile. Çünkü revizyonistlerle aynı çatı altında olmak doğamıza ters düşüyor. Sosyalizmin, kapitalist yöntemlerle tedavisine inanmıyorum. Bu saçmalaktır. Bütün batı basını bize gülüyor. Pazar gelince akla hemen kapitalist pazar geliyor. Sosyalist üretim

olan yerde sosyalist pazar olur...Kapitalizmi doğuracağı için her türlü özel mülkiyete karşıyız. Pazar ekonomisiyle ilgili güzel masallar okunuyor fakat Polanya ve Macaristan'daki gelişmelere bakın..

Tarihimizin sadece siyah olduğu propagandasının karşısındayız. Tarihimiz çok zor ve karmaşık süreçler yaşamıştır. Son 5 yıldır terkedilmek istenen sosyalist toplumu kurmaya çalıştık. Hatalar oldu. Fakat bu hatalar bir bakıma zamanın subjektif ve objektif şartlarından kaynaklandı. Şimdi yerle bir edilen "Stalin" dönemi sadece hatalardan oluşan bir dönem değildi. Aynı zamanda sanayide, savunmada ve birçok alanda büyük ilerlemeler kaydedildiği bir dönemdi. Stalin'in çabalarıyla savaşın zorluklarını aştık. O dönemde aşırılıklar, sert tedbirler, takipler oldu. Bunlar o günün şartlarında alınan zorunlu önlemlerdi...Bana göre sosyalizm için çalışan birden çok parti olabilir. Sosyalizmin için çalışmayan partilere izin verilmesinden yana değilim." (NFS Nr 7-8 s.39)

Halk temsilcisi (Sovyet delegesi) Calina Starovojlowa sosyal demokratlarla genelde aynı görüşleri (Piyasa ekonomisi-özel mülkiyet vb birçok alanda) paylaşmakla birlikte, ona göre sosyal demokrat nitelendirilmesi sosyalistleri çağırıldığı için bu isme karşı;

"Sosyal Demokrat parti'ye katılmadım ama her bakımdan destekliyorum, ayrıca parasal katkıda bulunuyorum. Ayrı düşmemin nedeni; Parti'nin program ve görüşlerinin tam kesinlik kazanmamasıdır. Hedefte sosyalizm olduğu iddia ediliyorsa, bunun ideologları bu sözcükten ne anladıklarını neyi kastettiklerini net bir şekilde açıklamalıdır. Şu anda bir parti'ye katılmak istesem, Sosyal demokrat bir parti'den ziyade burjuva demokrat bir parti'yi tercih ederim.. Sosyalizmin iyi olduğunu gösteren yeterli gerekçeler yok elimizde. Sosyalist düşünce modeli dünyanın hiç bir yerinde gerçekleşmedi. Sosyalizm, her beceriksiz, yetersiz politikacının her başarısızlığında bir hipotez oluyor..."

"SBKP içindeki Demokratik Platform birçok konuda Sosyal demokratlarla benzerlik taşıyor. Sonra Nikolaj

Travkin'in Rus Demokrat Parti'si ve başka oluşumlar var. Bana göre sosyal demokratlar görüşlerini netleştirirlerse hepsinden etkili olurlar. Sovyetler'de sosyalist düşünce geçersizliğini gösterdi. Bu yüzden halk sosyalizmi çağrıştıran isimler karşısında kuşku...

"...Rus Sosyal Demokrat Parti'sinin çoğunluğunu aydınlar oluşturuyor. Bunun nedeni; işçilerin büyük çoğunlukla muhafazakar oluşlarıdır. Ulusal düşünceler için mücadeleye hazırlar ama sosyal düşünceler için değil..."

"Şu anda SBKP içinde bir tek Demokratik Platform'la işbirliği yapılabilir. Fakat SBKP'si dağılmakla yüz yüzedir. O zaman büyük bir kesim sosyal demokratlara geçecektir." (NFS Nr 7-8,

s.8.9)

Bunların dışında şöven-ırkçı gruplanmalar var. PAMJAT buna örnek bir gruplanmadır:

"Yahudiler ve onlarla akrabalık derecesi olanlar doktora yapmasınlar, adli görevlere getirilmesinler, yüksek mevkilerde yer almasın ve ödüllendirilmesinler...." (NFS Nr 5, s.36)

Bütün bu görüşleri; kimin nerede olduğuna, neyin peşinde koştuğuna açıklık kazandırmak için özetleyerek verdik. Son söz olarak şunları söyleyebiliriz.

-Sosyalizm bünyesinde, sosyalizmin yararlarına olumlu her reforma-yeniliğe evet.

-Kapitalizme gidişatı hedefleyen veya ona kapıyı açık bırakan özel mül-

kiyet-piyasa ekonomisi türünden yöntemlere hayır.

-Tarihin doğru bir eleştiri süzgecinde geçirilmesine evet.

-Tarihin tümünden hata oluşuna, sosyalizmin gerçek kurucularının karalanmasına hayır.

-Barış-yumuşama-silahsızlanmaya evet, haklı savaşların terör eylemleri, gerginlik odakları gösterilmesine hayır.

-Kapitalistlerle uzlaşma yoluna giren, halkın, işçi sınıfının, emekçilerin mücadelesini reforme etmek isteyen, kapitalist düzenin içine sığınan oportunist anlayışa;

-teslimiyete **HAYIR, DİRENİŞE EVET.**

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI BİRLİK VE MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTELİM

12 Eylül askeri faşist darbenin ardından 10 yıl geçti. Faşist iktidar hala Kürdistan halkına ve Türkiye emekçilerine kan kusturuyor.

Bu on yıllık süreç Kürdistanlı ve Türkiyeli emekçiler için acı ve zulüm dolu yıllar oldu. Onlarca yurtsever, devrimci ve komünist insan idam edildi, yüzlerce işkence tezgahlarında can verdi, binlercesi zıندانlarda çürütülüyor ve yine binlerce insanımız dağlarda sorgusuz sualsiz kurşuna diziliyor.

Kürdistan'da halkımız çağın en iğrenç uygulamalarına maruz kalıyor. Tepeden tırnağa özel donanımlı resmi faşist güçler, özel timler ve çalış ordusuyla cebelleşerek yaşamını idame ettirmeye çalışıyor.

Ancak, "umut zulme üstün geliyor". Kitleler "direnmek yaşamaktır" şiarıyla sokaklara dökülüyor, Kürdistan tarihinin şanlı sayfalarında yer alacak olan Nuseybin, Cizre vb. direnişleri yaratarak düşman zulümüyle yılmayacağını dost ve düşmana ilan ediyor. Faşizmin zulmü kendi sonunu da beraberinde getiriyor. Faşizmin yasaları direnişlerle deliniyor.

Kürdistan'da kitlesel ayaklanmalara dönüşen direnişler, Türkiye işçi sınıfının kendine özgü eylemliliği, öğrenci gençliğin hareketliliği Tekelci sermayemin uşaklarını ürkütüyor. Mevcut faşist yasalarla dahi ülkeyi yönetemez hale geliyor; bocalıyor. Faşist iktidarı tehdit eder duruma gelen toplumsal muhalefeti bölüp parçalamak için köhnemiş Makyavelist politikaya başvuruyor. Biryandan yeni darbe niteliğinde olan "kanun hükmünde kararname" yürürlüğe koyarak zulmünü ve baskısını arttırırken; diğer yandan, uzun zamandan beri yedekte tuttuğu legal sol parti, HEP, TBKP ve benzerlerinin kuruluş çalışmalarına göz yumar görünüyor. Bu tavırla Kürdistan ve Türkiyede demokrasi güçlerini bölmek, radikal kesimi terörist ilan edip kitlelerden soyutlamak ve imhaya yönelmek istiyor; kendini dünya kamuoyu nezdinde aklamaya çalışıyor. Türkiye ve Kürdistan'da sağ reformist güçlerin, faşist yönetimin bu oyununa alet olmaları demokrasi güçlerinin işini daha bir zorlaştırıyor.

Yeni yeni kararname, sansür sürgün yasaları, basın üzerindeki baskılar, grevlerin engellenmesi ve bir bütün olarak Kürdistan'da sürdürülen devlet terörü ile, 141-142 nin kaldırılması çalışmaları, legal sol parti çalışmalarına göz yumar görünmesi, faşizmin tezgahladığı oyunun çelişkilerini açıkça ortaya koymaktadır. Özellikle Ortadoğuda Irak'ın Kuveyt'i işgaliyle doğan yeni körfez bunalımı bahane edilerek Kürdistan'da baskıların yoğunluk kazandığı böylesi bir dönemde faşist iktidardan demokrasi beklentisi içinde olmak bir hayaldir.

Bu nedenle Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketi önümlü bir dönemeçten geçiyor. Kendisini toparlayıp gelişen muhalefete önderlik etme sorunu gündemin ilk maddesini hala işgal ediyor. Demokrasi güçleri arasında dağınıklığın devam ettiği, faşist yönetimin bu dağınıklığı körüklemekle meşgul olduğu böylesi bir süreçte, faşizme ve sömürgecilige karşı ortak tavır geliştirmek, ilkeli ve kalıcı eylem birlikleri oluşturmak daha bir önem kazanıyor.

Görev sömürgeci faşizme karşı birleşmek ve savaşmaktır!

- Kahrolsun sömürgeci faşist diktatörlük!

- Kahrolsun teslimiyet!

- Yaşasın direniş!

Eylül 1990

**TEVGERA SOSYALİST A KURDİSTAN
AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ**

KEMALİST MİSAKİ MİLLİCİ TİKP-2000'E DOĞRU ÜZERİNE

Cihan Dılışad

Türk solu'nun ezici çoğunluğu halen de kendisini Kemalizmin ideolojik etkisinden kurtaramamış. Bir kaç hariç, Türk solu'nun büyük bir bölümü misaki millicidir. Sömürgeci burjuvazinin sürekli olarak propaganda edip, işlediği "son Türk devletinin korunması ve vatanın bölünmezliği" yaygarası Türk solunun beynine işlemiş.

Türk solu "Ama"cıdır. "Biz Kürtlerin ayrılıp bağımsız devlet kurmalarından yanayız, "ama" birlikte olmalıyız. Gönüllü evlilikten yanayız." der ve Kürt ulusal sorununa biçtikleri çözüm özerklikten, fedaratif cumhuriyetten öteye gitmiyor.

Türk solu'nun "Kemalist misaki millici" ideolojisinin etkisinde, kalan bölümü sürekli olarak "Türkiye'nin Birliğini" savunuyor. Türkiye'nin "Parçalanmayla, bölünmeyle" karşı karşıya kaldığını fark ettiği an yaygarayı koparıyor, çığlık atıyor ve hemen harekete geçerek devlete akıl hocalığı yapmaya başlıyor. Şimdiye kadar yayın düzeyinde devlete akıl hocalığı yapanların başında "Atılım" ve 2000'e doğru" geliyor. Temel işlevi TC'yi yaşatmak, çökmekte olan Kemalist rejimi korumak, Türkiye'nin "bölünmesine" engel olmak olan 2000'e doğru dergisi dün olduğu gibi bugün de TC'yi koruma fonksiyonunu sürdürmektedir.

PDA, Halkın sesi, Aydınlık, TİKP olarak isimlendirilen ve daha sonra Savaş, 2000'e doğru, SP olarak evrimle-

şen, Doğu Perinçek grubu olarakta bilinen bu akım çok karanlık bir geçmişe sahip olan, devrimçileri ihbar eden, faşist orduya devrimciler aleyhinde belge ve materyaller sağlayan ihbarcı bir akımdı. Bugün de bu Perinçekçi grup, devlete akıl hocalığını yapmakla, Kemalizmi savunmakla, Kürt Ulusal demokratik güçlerini birbirine düşürmekle, Kürt halkının dostu gibi görünüp sahte timsah gözyaşları dökmekle işlevini sürdürmektedir.

TC'ye akıl hocalığı

Kürdistan Ulusal Kurtuluş hareketi gelişip, güçlendiği ve TC'yi tehdit ettiği, Kemalist düzeni sarstığı ve sömürgeci işgalci militer güçlere karşı aktif bir savaşım içerisine girdiği bir dönemde hemen Perinçek'çi burjuva sol akımın yayın organı 2000'e doğru'nun paçaları tutuşmaya başlar.

Hatırlardadır 1978, 1979'larda Kuzey ve Güney Kürdistan'da Ulusal Demokratik hareket gelişip, güçlü olduğu bir dönemde Perinçek'çi günlük "Aydınlık" gazetesi Kürt örgütleri üzerine seri yazılar yayınlayıp, onları TC'ye ihbar etmeye başladı. "Aydınlık" gazetesinde Celal Talabani'nin Türkiye'ye girdiğini, Malatya'da görüşmeler yaptığını, kadın çarşafı giyerek Van'a geçtiğini polisiye serüven romanları gibi ballandıra ballandıra yazıp anlattı. Yine o dönemlerde PKK'yı, "Doğu'nun MHP'si" olarak suçlayan "Aydınlık" gazetesi Kürt Ulusal Demokratik hareketine karşı savaşmak için işi TC'den

silah istemeye bile vardırıdı.

1980 sonrasında 12 Eylül faşist rejimin karanlık günlerini yırtıp atan ve tekrar toparlanarak mücadele sahasına inen Kürt Ulusal Demokratik Hareketi silahlı ve siyasi birçok alanda mücadeleyi yükseltip TC'yi sıkıştırdığı bir dönemde, Perinçek'çi akımın paçaları yine tutuşmaya başladı ve sömürgeci devlete yine akıl hocalığı yapmaya başladı. 2000'e doğru dergisi TC'yi "bölünmekten" kurtarmak için M.Kemal'in "Kürtlere Kültürel Özerklik" planını piyasaya sürdü. 2000'e doğru için TC'nin birliği ve bölünmezliği temel bir sorundu. Onun için devlete "Eğer Kürtlere kültürel bazı haklar verirsen o zaman Türkiye bölünmez" şeklinde akıl verdi.

Tabii bu tutmadı. 2000'e doğru'nun devlete verdiği bu akıl para etmedi. Devlet 2000'e Doğru'nun dediğini yapmadı.

Ama işler yine kötüye gidiyordu. Cizre ve Nusaybin'de Kürt halkı ayaklanmıştı, Diyarbakır, Lice, Hani, Batman vb. yerlerde direniş geliyordu. TC. yine "bölünme" ve "parçalanma" tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu durum karşısında 2000'e doğru'nun Kemalist kurmayları ne yapmalıydı. Eli boş oturup olayları ve gelişmeleri seyr etmek olmazdı, zaten sessiz kalmak onun burjuva kemalist misaki millici ruhuna aykırıydı.

Bu durum karşısında 2000'e doğru hemen harekete geçip hem devlete akıl hocalığı yapmaya, hemde devleti ciddi ciddi uyarmaya başladı. Evet devlet ne

yapıyordu? 2000'e doğru dergisine göre "Devlet işlediği yanlış politikayla iki ülke yaratıyor." du

Peki zaten objektif olarak Türkiye ve Kürdistan iki ayrı ülke değil mi? Perinçek'çi burjuva sol mantığa göre "Devlet her ne kadar iki ülke yaratmak istiyorsa da aslında bir ülke var." O da tabii ki, Türklerin ülkesi. Tabii bu mantığa göre de Kürtler ülkesizdirler. Başkalarının toprakları üzerinde yaşıyorlar. 2000'e doğru dergisi yıl 4. sayı 20, 27 Mayıs 1990 tarihli sayısında başyazı olan "Devlet İki Ülke Yaratıyor" başlıklı yazıda şöyle diyor:

"Açıkça ortaya koymak gerekir: Devletin politikası iki ülke yaratıyor.

Farklı Ekonomik düzeyleriyle iki ülke!

Farklı toplumsal yapılarıyla iki ülke

Farklı siyasal rejimleriyle iki ülke!

Farklı hukuki rejimleriyle iki ülke!

Farklı milli-ideolojik bilinçlenmeyle iki ülke!"

Yukarıda belirtilen tüm bu farklılıklar, özünde Türkiye ve Kürdistan arasındaki sömürge-sömürgeci ilişkilerini belirtmektedir. Kürdistanlı devrimci, yurtsever ve sosyalist güçler sömürgecilik tezini boşuna ortaya atmadılar. Onlar tüm bu farklılıklara dayanarak Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğu tezini savundular. Doğu Perinçek ise, siyasi hayatının hiç bir döneminde Kürdistan'ın sömürge olduğunu kabul etmedi. Bunu kabul etmediği için iki ülke arasındaki bu farklılığın sömürgeci, sömürge ilişkilerinden kaynaklandığını kavrayamıyor, ya da hesabına gelmediği için kavramak istemiyor.

Aslında bu farklılıkları gören Perinçek bu farklılaşmanın beraberinde, devrimci ulusal kurtuluş mücadelesinin doğal süreci neticesinde Kürdistan'ın bağımsızlığını getireceğini ve Türkiye'nin "bölüneceğini" anladığı için feryadı basıyor.

"Bir daha altını çizerek belirtelim: Devletin bugün uyguladığı politika, bu bölünmeyi derinleştiriyor." (2000'e doğru adı geçen sayı) Görülüyor Perinçek ve 2000'e doğru'nun tüm derdi derinleşen bu "bölünmeyi" engellemektir. Onun için devlete akıl hocalığı yapıyor, devleti uyarıyor ve veryansın ediyor. TC.'nin Misaki milli sınırlarına ve Kemalizme toz kondurtmayan 2000'e doğru "bölünmeye" karşı açık,

kesin ve net tavrını ortaya koyuyor. Şöyle yazıyor: "2000'e doğru, devletin bu bölücü politikasının karşısındadır." (a.g.e)

Evet, sorun anlaşılıyor. 2000'e Doğru TC.'nin "bölünmesini" istemiyor. Devletten daha çok Türkiye'nin birliğini ve Misaki milli sınırlarının korunmasını istiyor.

"ÜLKESİZ" BİR ULUS OLUR MU?

2000'e doğru "Devlet İki Farklı Ülke yaratıyor" diye yazıyor. Ama aynı dergi Kürtlerin bir ulus olduğunu da kabul ediyor.

Peki ülkesiz ulus olur mu? Kürtlerin eğer türklerden ayrı bir ülkesi yoksa o zaman nasıl ulus olurlar? Ulus olmanın bir kıstası da toprak bütünlüğü (ayrı bir ülkeye sahip olma) değildir? Görünen o ki, 2000'e Doğru'da, Atılım dergisi (TKP) gibi Kürtleri "Ülkesiz-topraksız" ulus olarak görüyor. Atılım ve 2000'e Doğru dergisine göre Kürtler başkasının toprakları üzerinde yaşıyor. 2000'e Doğru dergisinde sık sık yazılan "Anadolu halkların mozaigi, kültürel zenginliklerimiz" gibi cümleler kürtlerin "Ülkesiz" olduğu anlayışından kaynaklanmaktadır. "Devlet İki Ülke Yaratıyor" demenin temel anlamı Kürdistan'ı ayrı bir ülke olarak görme mantığının bir sonucudur.

Halbuki tarihsel sürece baktığımızda Kürt halkı binlerce yıl önceden beri bugün Kürdistan denilen topraklar üzerinde yaşamıştır. Tarih biliminden nasibini almış herkes Kürtlerin ta M.Ö. 1000 yıllarında büyük Med imparatorluğunu kurduklarını, Dicle ve Fırat havzalarında, tarihte Mezopotamya denilen bölgede ilk ve orta çağlarda uygarlığın merkezini oluşturduklarını bilmektedirler.

Birçok kez barbar kavimlerin istilalarına uğramasına, ülkesi yakılıp, yıkılmasına, talan edilmesine rağmen Kürt halkı hiç bir zaman ülke topraklarını terketmemiş ve başka halkların toprakları üzerinde gidip yaşamamıştır. Tam tersine kendi toprakları üzerinde kalarak, engin dağların doruklarına çekilerek valşi, barbar işgalci güçlere karşı varolma mücadelesini vermiştir.

Tarihin her döneminde sürekli ola-

rak yabancı güçlerin işgaline uğrayan Kürdistan ve Kürt toplumu tüm zorluklara rağmen varolma mücadelesini sürdürmüş ve kapitalizmin şafağıyla birlikte uluslaşma sürecine girmiş ve günümüzde ulus olmanın tüm kıstaslarına sahip olan bir konuma gelmiştir.

Bilimsel sosyalizme göre ulus olmanın temel özelliği o ulusun toprak birliğinin olmasıdır. Çünkü toplumların evriminde kapitalizm döneminin kaçınılmaz bir ürünü ve biçimi olan ulusların, ulus olmanın belirleyici özelliği olan toprak birliğine sahip olmaları gerekir. Kürt toplumu da bu özelliğe sahip olduğu için bugün artık tüm politik sol güçler tarafından ulus olarak nitelendirilmektedir.

Daha önceleri Kürtleri azınlık olarak değerlendiren sosyal şöven hareketler, Kürt ilerici, yurtsever ve sosyalistlerinin yürüttüğü zorlu bir ideolojik mücadele neticesinde ve gerçeklerin kendisini dayatmasıyla Kürtlerin ulus olduklarını kabul etmişlerdir. Fakat Kemalizmin etkisinde kalan ve misaki milli anlayışını aşmayan Atılım (TKP) ve 2000'e Doğru (TİKP-SP) gibi reformist siyasal akımlar Kürt ulusal sorununu kuşa çevirecek, sorunu karikatürize etmişlerdir. Çünkü bu sosyal şöven ve reformist baylara göre: "Kürtler ulustur, ama ayrı ülke değildir. Kürtler ulustur ama kendi toprakları yoktur, başkalarının toprakları üzerinde yaşamaktadırlar."

2000'e Doğru dergisinin "Devlet İki Farklı Ülke Yaratıyor" diye yazması bu anlayışın ürünüdür. Atılım (TKP)'de bunu daha önce şöyle yazmıştı: "Türkiye toprakları üzerinde yaşamakta olan Kürt halkı... Irak toprakları üzerinde yaşayan kürtlere yönelik hava saldırısı." (Atılım 15 Eylül 1986 tarihli sayısı. sayfa 1.)

Bu satırları okuyan herkes en basitinden şunu düşünür: "Niye Kürtlerin kendi öz toprakları yok mudur ki, bunlar Irak ve Türkiye toprakları üzerinde yaşamaktadırlar."

Oysa ki, sorunun gerçek yanı Kürtlerin Irak ve Türkiye toprakları üzerinde değil, kendi ülke toprakları üzerinde yaşadıkları ve ülkelerinde bunlar (TC ve Irak) tarafından zorla işgal ve ilhak edilerek sömürgeleştirildikleridir. Sözde sol ve sosyalist, ama özünde burjuva milliyetçisi ve sosyal

şöven olanlar bu tarihsel gerçeklikleri daima hasır altı ederler. Ve Marksist-Leninist tarihsel kurama ters düşerler.

Sosyalistler ulusal ve toplumsal bir sorunu incelerken bunu tarihsel bir çerçeveye oturarak maddi ve nesnel durumunu değerlendirerek ekonomipolitik ve tarihsel bilimin ışığında sorunu incelemek zorundadırlar.

Atılım ve 2000'e Doğru dergisinin yazdıklarına baktığımızda tüm bu bilimsel, tarihsel verilerden yoksun olarak sorunu değerlendirdiklerini görmekteyiz. Bunlar esas olarak dün den bugüne (Atılım'dan Adımlara, Aydınlık'tan 2000'e Doğru'ya) kadar söyledikleriyle Lozan Antlaşmasını meşru göstermekle ve Kürdistan'ı bir ülke olarak kabul etmemektedirler. Tabi ki, bu esas olarak onların sağ oportünist, teslimiyetçi, legalci, reformist politikalarından ve Kemalizmin sol kanadı olma özelliğini aşamamalarından ileri gelmektedir.

"BÖLÜCÜLÜĞE" KARŞI, DEVLETİN YANINDA

2000'e Doğru dergisinin içinden geldiği gelenek, devraldığı miras, üstlendiği fonksiyon ve yerine getirdiği işleri bir bir anlatmaya olanak yok. Türk ve Kürt devrimci ve yurtseverlerine karşı yaptıkları muhbirliklerle verdikleri zararın faturası çok uzun, suç dosyaları çok kabank.

1980 öncesinde "bölücülüğe karşı kararlı tutum aldıklarını ve devlet'ten yana tavır takındıklarını" 12 Eylül'ün faşist mahkemelerinde kendi ağızlarıyla itiraf ettiler.

Mahkemede şöyle dediler: "Partimizin (TİKP.bn) ayrılıkçılığa ve bölücülüğe karşı kararlı tutumu, doğu bölgesindeki çeşitli illerimizin vali, emniyet müdürü ve sıkıyönetim komutanlarımızca da kabul ve ifade edilmiştir. Mahkemenizden kendilerinin tanık olarak dinlenmesini talep edeceğiz." (Sosyalist birlik dergisi sayı 1.)

Yukarıdaki alıntıda görüldüğü gibi Perinçekçi burjuva sol parti bölücülüğe kesin karşıdır. Ayrıca Kürdistan'ı da ayrı bir ülke görmemekte, Kürdistan'dan salt "Doğu Bölgesi" diye bahsetmektedir.

Aydınlik-2000'e Doğru'nun yanısıra Türk solundan bir çok siyasi akımın çıkardığı yayınlarda da sürekli "Doğu

Bölgesi" "Doğu Anadolu" "Anadolu'daki azınlık halklar" Anadolu halklar mozaigi" vb. terimler kullanılmaktadır. Atılım dergisi de, "Anadolu'da yaşayan Kürtler" diye yazmaktadır. Bu terimleri kullananlar özünde Kürdistan diye ayrı bir ülke tanımayanlardır.

"Anadolu" ve "Doğu" terimi coğrafik bir sıfattır. Sömürgeci Türk burjuvazisi Kürdistan terimini unutturmak için bilinçli olarak Kürdistan'ı coğrafik bölgelere göre sıfatlandırmıştır. (Doğu Anadolu Bölgesi ve Güney-Doğu Anadolu Bölgesi gibi sıfatlar)

Sömürgeci türk burjuvazisinin bu coğrafik sıfatlandırma taktiği belirli dönemlerde ve bir ölçüde başarıya ulaşmış, ama günümüzde Kürt devrimcilerinin siyasal çalışmaları ve mücadeleleri neticesinde bu anlayış kırılmıştır.

Doğu Perinçek grubu, sadece Kürt bölücülerine karşı olsaydı, onun Kemalistliğine ve burjuva milliyetçiliğine yorumlardık. Ama o kendi ülkesinin devrimcilerine karşı yine devletten ve faşist ordudan yanadır. Mahkemede bu konuda da şöyle diyorlar: "Partimiz, orduyu parçalamak bir yana, orduyu düşman ilan edenlerin adreslerini göstermiştir." (a.g.e)

İşte devrimcilerin adreslerini göstererek ihbarçılık yaptıklarının kanıtı. 1970-80 arası dönemde Türk ve Kürt ilerici, devrimci ve sosyalistleri faşizme ve sömürgecilığe karşı dişe diş mücadele ederken, savaşırken, katledilirken, işkencehanelerde ölürken (bir çoğunu ihbar eden aydınlık'tı) TİKP-Aydınlik hareketi ihbarçılığının yanısıra son Türk cumhuriyetini, devletini, ordusunu nasıl koruyup, yaşatacakları çabası içerisindeydiler. Bu doğrultudaki uğraşlarını ve çabalarını sıkıyönetim mahkeme sorgularında şöyle dile getiriyorlar:

"TİKP, Türkiye devletinin yaşamasından yanadır, hatta tarih bugün devrimcilerin omuzuna devleti yaşatmak için en önde savaşmak sorumluluğunu yüklemiştir.... oysa TİKP, orduyu güçlendirmeyi merkezi görev olarak benimsemişti.... Yani milli savunmanın güçlendirilmesine birinci önemi vermişti. Bu tutumu alan ikinci bir parti yoktur." (Sos.Bir.Say.1)

Evet ne demeli! yukarıdaki alıntının yorumunu da okuyucuya bırakıyorum.

Fakat iş bu kadarla da bitmiyor. Devletten ve ordudan yana olanlar sosyal şöven Kauski'nin yolundan giderek yurt savunması içinde kollarını sıvıyorlar. Son Türk devletini ve yurdunu savunmak boyunlarının borcudur. TİKP-Aydınlik hareketi yurt savunması görevinden de mahrum kalmıyor. Bu konuda da şöyle diyorlar: "TİKP, yurdumuzun savunması konusunda o kadar ciddi, o kadar sorumlu tutum almıştır ki, Sovyetler Birliği'ne teslimiyet yönünde bir NATO'dan ayrılışa karşı çıkmış, Nato'nun, Moskova tehditi karşısında yarattığı ağırlığı tepit etmiştir. Nato, değişen dünya durumu nedeniyle, Sovyet tehditine karşı bir savunma örgütü niteliği kazanmıştır. TİKP, Nato'dan Sovyetler Birliği'ne teslimiyet yönünde bir ayrılışa karşıdır. Bugün Türkiye'nin, Nato'dan ayrılması için kampanya yürütenler, ülkemizin bağımsızlığına hizmet etmiyorlar." (a.g.e)

Perinçekçi grubun, yüzündeki Marksist sol maskeyi çıkartın altından burjuva milliyetçiliği çıkar. Yukarıdaki alıntıda dile getirilen görüş Kauskici sosyal şöven, vatanın savunması görüşünden başka bir şey değildir.

2000'e DOĞRU DERGİSİ KEMALİSTTİR

1970'lere doğru Türk solu tam olarak kemalizmin hegemonyası altındaydı. TKP ideolojik olarak Kemalizme teslim olmuştu. MDD (Milli demokratik devrim) hareketinin ideoloğu ve oneri Mihri Belli üniversitede verdiği bir seminerde "Kemalizm ile sosyalizm arasında aşılmaz bir duvar yoktur" diyordu. Mihri Belli'nin MDD tezi özünde kemalist burjuva milliyetçi bir devrim teziydi. Doktor Hikmet Kıvılcımlı 1930'larda Kemalizmle ilgili doğru tahliller yapmasına rağmen 1970'lere doğru yazdıklarıyla 1930'lara gerisine düşüyordu. Mahir Çayan Türkiye devriminin stratejisi üzerine yazdığı 3 ciltlik "Kesintisiz Devrim I-II-III" adlı kitaplarında Kürt ulusal sorunundan hiç bahs etmeden, ittifaklar sorununda Kürtlere değinmeden, Kürtler yerine Kemalistleri ittifakçı güç sayarak kemalizmin çok sağ bir yorumlamasını yaptı. Kemalizmi anti-empyrist olarak değerlendirdi. Mahir Çayan şöyle diyor: "Kemalizm

küçük burjuvazisinin en sol, en redikal kesimin milliyetçilik tabanında anti emperyalist tavrı almıştır. Bu yüzden kemalizm soldur, milli kurtuluşçudur."

Tabii o dönemde Türk solu içerisinde en has, en koyu kemalist Doğu Perinçek grubuydu. Bu grubun o dönemde yayınladığı "Şafak" ve "İşçi köylü" adlı gazeteler kendilerini kemalist ideolojiyle donatmışlardı. Bu gazetelerde "milli kurtuluş ordumuzun başkomutanı Mustafa Kemal'dir." diye manşet atılıyordu.

Yine o dönemlerde Doğu Perinçek grubu içerisinde başını İbrahim Kaypakkaya'nın çektiği muhalefet hareketi gelişti. İbrahim Kaypakkaya, Doğu Perinçek grubunu kemalizm kuyrukçuluğu ile suçlayarak ona karşı ideolojik mücadele verdi. Kemalizm konusunda İbrahim Kaypakkaya çok haklı bir konumdaydı. O dönemde İbrahim Kaypakkaya'nın esas yanlığı Kürt ulusal sorununu salt bir toprak sorunu olarak görmesi ve Çarv Mazundar'ın görüşlerini dogmatik bir şekilde Türkiye'nin özgül koşullarına uygulamaya kalkışmasıydı.

İşte 1960 sonlarında koyu bir kemalizmle şekillenmiş TİKP-Aydınlık hareketi günümüzde de kemalizmin ideolojik etkisi altındadır. 2000'e Doğru dergisinin Kürt sorununa ilişkin saptamaları "Atatürk" ün düşüncelerine sığınmaktadır. 2000'e Doğru dergisi "Belgeli" "fotoğraflı" Atatürk tezlerini açığa çıkartarak "Kürtlere Özerklik" başlığıyla Kürt sorununa kemalist çözümü devlete dayattı. Ama 2000'e Doğru "Kürtlere Özerklik" vadeden Mustafa Kemal'in bunu neden kendi yönetimi döneminde uygulamadığını, ırkçı "Türk tarih teziyle" "Güneş dil teorisıyla" neden Kürtleri inkar ettiği üzerinde hiç durmadı.

Son Türk devletini "bölünmekten" kurtarmak için yedekte tutulan ve gizli olan Kemalist özerklik çözümünü ortaya çıkararak 2000'e Doğru bu çözümü devlete bir türlü kabul ettiremedi. Onun için 2000'e Doğru hemen yaygarayı basarak devletin, yönetimin "Atatürkçü" olmadığını söyledi. Ve kendini baskıya uğrayan Kemalistler olarak lanse etti. Kendilerinin "Atatürkçü" olmalarına rağmen devletin ve yönetimin kemalist olmamalarına karşı hayrette kaldı. 2000'e Doğru dergisi sorumlu yazı işleri müdürü Fatma Ya-

zıcı bu hayretini mahkemede şöyle dile getirdi.

"Acaba ben hangi ülkede yaşıyorum. Hangi ülkenin mahkemesindeyim diye sormaktayım kendime. Kurtuluş savaşının önderi, Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu Atatürk'ün oluşturduğu ülkedemiyim." Tabii ki, Fatma Yazıcı'ya göre "Mahkemede yargılanan kendisi değil Atatürk'tü."

Yine mahkemede şöyle diyor, Fatma Yazıcı: "Bu davada varlığını Atatürk'e borçlu olan hukuk devletinin mahkemesinde yargılanmaktan utanç duyuyorum. Biz Atatürk'ün gizli kalmış görüşlerini yayınladığımızda, resmi ellerce hep yasaklama, dağıtım durdurma uygulamasıyla karşılaştık..."

Acaba Atatürk yaşasaydı bu görüşleri yayınladığı için sanık sandalyesine oturtulacak mıydı? Yazı tarihi gerçeklerden korkulmaması gerektiğini söylüyordu. Yayımlanan belge, Atatürk'e aitti ve devlet arşivlerinde vardı. Yazıda hiç bir yorum yapılmamıştı; ki, bölücü denilen kişiler, 2000'e Doğru yayını "Türk burjuvazisine Kürdistan'ı elinde tutması için akıl vermek" olarak değerlendirmiştir. 2000'e Doğru, yayın hayatına girdiğinden beri bölücülüğe karşı mücadele veriyordu.. (2000'e doğru 22-28 Kasım 1987)

İşte gerçekleri kendi ağzıyla itiraf etmek buna derler. 2000'e Doğru dergisi yaptığı yayınıyla gerçeklerde "Türk burjuvazisine Kürdistan'ı elinde tutması için akıl vermiştir" 2000'e Doğru dergisinin "yayın hayatına girdiğinden beri bölücülüğe karşı mücadele vermesi" ise diğer bir gerçekliktir.

BÖLÜCÜLÜK SAFSATASI

Yukarıda 2000'e doğru dergisinden aldığım alıntıda da görüldüğü gibi kendileri bölücülüğe karşıydılar. Türk solunun ezici bir çoğunluğunda bölücülüğe karşıdır. Türk solu ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur, fakat sonuna bir "ama" koyar. Onun için bu yazının giriş bölümünde Türk solu "ama"cıdır, dedim.

Bu ama'cılığa onlarca Türk solu dergilerinden yüzlerce alıntı alınarak gösterilebilir, burda sadece örnek olsun diye bir tek alıntı alacağım.

"Bizler, UKKTH'ı kayıtsız-şartsız savunuruz ve savunmalıyız da, ama böyle bir hakkın kullanılmasına somut durum ve mevcut koşullara göre tavır

takınırız." (Yeni Demokrasi dergisi sayı.22-Haziran 1989)

Sağ'dan sol'a kadar herkes "ayrılığa" karşı birlikte yanadır. TC. zaten doğası gereği kuruluşundan beri "bölücülüğe" "ayrılığa" karşıdır.

Peki Kürtler neyi bölüyorlar, kimin topraklarını parçalıyorlar ki, bölücü oluyorlar. Kendi öz topraklarını sömürgeci işgalden kurtarmak bölücülük mü oluyor? Kürtlerin kimsenin topraklarında gözü yok. Bölücülük safsatasını ileri süren sömürgeci burjuvazidir. Ve asıl olarak Kürdistan'ı bölenler de bunlardır. Kürtler başka ülkeleri bölmek için değil, bölünmüş olan kendi ülkelerini birleştirmek, bağımsızlaştırmak, kendi toplumlarını özgürleştirmek için mücadele ediyorlar. Sömürgeciler, Kürdistan'ı ellerinde tutmak için Kürt toplumu içerisinde sürekli Böl-Yönet politikasını uyguluyorlar. Kürtler bölen değil bölünendirler. Değerli bilim adamı İsmail Beşikçi'nin deyişiyle:

"Kürdistan devletlerarası bir sömürgeci Kürdistan, İngiliz ve Fransız emperyalizminin Kemalistlerle, Arap ve Fars monarşileriyle yaptığı işbirliği sonucu bölünmüş, parçalanmış, paylaşılmış bir ülkedir. Böl-Yönet politikası elbette emperyalizmin politikasıdır. Fakat, bölünen, parçalanan ve paylaşılan Kürt ulusudur, Kürdistan'dır. Ve Kürt ulusu yok edilmek, tarihten ve yürüyüşünden silinmek üzere bölünmüş parçalanmış ve paylaşılmış bir ulustur." (Siyasi savunmadan)

İsmail Beşikçi'nin söylediklerine herhangi bir şey eklemeye gerek yok. Bölen ve bölünen ortadadır. Dünyadaki tüm sömürgeci devletler sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerini, özgürlük ve bağımsızlık savaşçılarını "bölücü" "ayrılıkçı" "Terörist" vb. sıfatlarla suçlamaktadırlar. Sömürgecilerin bölücülük safsatasını ileri sürmeleri bilinen bir şeydir ve sömürgeciler açısından doğal bir durumdur. Ama kendisine Marksist, sol diyen birilerinin "bölücülüğe" karşı olmaları sosyal şövenizmdir, kemalist misaki milliciliktir.

ULUSAL KÜLTÜREL ÖZERKLİK ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Lokman Polat

SHP'nin Güneydoğu (Kuzey Kürdistan bn.) raporu açıklandı. Rapor çok geri ve yüzeysel bir yaklaşımla salt kürtçenin serbestçe konuşulması ve bölgenin ekonomik olarak geri bir yapıda oluşuna değinmektedir. Raporda dile getirilen çözüm kültürel özerkliğin de çok gerisindedir. Sadece Kürtlerin "etnik" kimliğinin kabul edilmesi ve kürtçenin serbestçe konuşulmasını (oda resmi dil olarak değil) içermektedir.

Gelenekçi devletçi bir partiden zaten demokratik ve adil bir çözüm önerisi beklenemez. Kaldığı Kürt sorunu kürtçenin serbestçe konuşulması ya da bir kültürel özerklik sorunu değildir. Kürt sorunu uluslararası bir sömürgecinin kendi kaderini tayin hakkı sorunudur. Bağımsız devlet kurma sorunudur.

ABD emperyalizmi Kürdistan'ı elinden kaptırmamak için Türk burjuvazisini Kürtlere bazı kısımlar vermeye ikna etmek için uğraşmaktadır. SHP ve tüm Türk burjuvazisi, Kürdistan'da gelişen mücadelenin bir sonucu olarak, ABD ve Avrupa burjuvazisinin zorlamasıyla Kürtlerin "etnik" sorunlarına eğilmek zorunda kaldılar. Diğer yandan da Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin gelişkinlik göstermesi, Kuzey Kürdistan da kitlesel eylemlerin gelişmesi, Kürtlerdeki hızlı milli bilinçlenme, sömürgeci Türk burjuvazisinin uykusunu kaçırmaktadır. Türk burjuvazisi Kürdistan'ı elinde tutmak ve Kürt devrimci yartsever hareketini bir bütün olarak yok etmek, ortadan kaldırmak için çeşitli oyunlara başvurmaktadır.

Nokta dergisinin kapak yaptığı "Kürtlere özgürlük" (27 Mayıs 1990) sayısında "ANAP, SHP, DYP ve DSP'yi birleştiren asgari müşterek "kürtçeye özgürlük" tür. Diye yazıyor. Tüm bu burjuva partileri asgari bir

müşterekte birleşiyorlarsa bunun altında çok önemli politik oyunlar yatmaktadır.

Sömürgeci Türk burjuvazisi ikili oyun oynamaktadır. Bir yandan AET'e AT'ne girmek için Türkiye'yi demokratik bir ülke gibi göstermeye çalışmaktadır. Onun içinde Türk solu içindeki reformist teslimiyetçi solu ehlileştirip yasallaştırarak, "sosyalist" ve "komünist" partilerin legal olarak kurulmasına mücadele derek kendisini Avrupa'ya şirin göstermektedir. Tabi ki, Türk burjuvazisinin asıl oynamak istediği oyunun temelinde Türk solunu ikiye bölüp bir kısmını yasal ve meşru sayıp sırtını sıvazlamak, diğer bölümü ise yasadışı ilan edip onları imha etmektir.

Sömürgeci Türk burjuvazisi Kürt soluna karşı da politik oyunlara başvurmakta, senaryolar hazırlamaktadır. Esas amacı da Kürt ulusal kurtuluş hareketini sağ reformizme kaydırmak, onları düzen içerisinde hapsedmek ve misak-i milli sınırları çerçevesinde bir çözüm dayatarak onları dize getirmeye çalışmaktır. Tabi ki, sömürgeci Türk burjuvazisinin "etnik" bir temelde salt Kürtçe'nin serbestçe konuşulmasıyla dayattığı çözüme karşı gelen Kürt ulusal hareketlerini, şimdi olduğu gibi, yine "terörist" ilan ederek onları imhaya yönelecektir.

Elbetteki, Kürt ulusal hareketleri Türk burjuvazisinin bu tür oyunlarına gelmeyeceklerdir. Ama dünyanın bir çok ülkesinde de görüldüğü gibi, sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş hareketlerinin belli bir süre sonra sağa kayma tehlikesinin görüldüğü ve bunların reformist bir yapılanma sürecine girdikleri görülmektedir. Onun için Kuzey Kürdistan'daki Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketleri bağımsızlıkçı çizgiyi elden bırakmamalıdır.

Kürt sorununun, sosyolojik milli kimlik sorunu olmadığını aslında burjuvazi de biliyor. Zaten Kürtlerin sosyolojik kimliklerinin kabulüyle sorunun çözülemeyeceği gün gibi orta-

dadır. Irak ve İran devleti, Kürtleri sosyolojik kimlik olarak, Arap ve Fars olarak görmüyor. Onları Kürt olarak kabul ediyor. Ama bu iki ülkede de hala Kürt sorunu çözülmemiştir.

Sömürgeci Türk burjuvazisi Kürt sorununu devrimci özünden boşaltmak ve iç dinamiklerinden soyutlamak için bugün Kürtlerin "etnik" kimliğinin kabulü ve Kürtçenin serbestçe konuşulmasını ortaya atıyor, yarın daha çok sıkıştığı vakit kültürel özerklik senaryosunu da uygulamaya koyabilir. Zaten daha şimdiden "İngiliz modeli" ve "Bask modeli"nden bahsedilmektedir.

Şu veya bu "modeli" denilen kültürel özerklik modelinde bir çözüm olmadığı Irak örneğinde de görüldü. Kürt ulusal sorununda kültürel özerkliğin bir çözüm olmadığı iyice bilince çıkarılmalıdır. Başta devrimci sosyalist güçler olmak üzere Kuzey Kürdistanlı tüm devrimci yurtseverler burjuvazinin dayattığı çözümlere karşı gelmeli oyuamak istediği oyunları, senaryoları bozmalıdır. Onun için, kültürel özerklik modelinin bir çözüm olmadığı, Güney Kürdistan örneğinde görüldüğü gibi Kürt halkını esaretten, baskıdan, zulümden, katliamlardan kurtaramadığı açık bir şekilde dile getirilmelidir. Kürt ulusal sorununun "İngiliz ve Bask modelleri" yle çözülemeyeceği, zor yoluyla gerçekleştirilecek bir devrimle, ulusal bağımsızlığın kazanılmasıyla çözüleceği belirtilmeli ve bu doğrultuda geniş emekçi halk kitleleri arasında propaganda yapılmalıdır.

Peki esas olarak bu ulusal kültürel özerklik nedir, nasıl bir muhteva taşır? Şimdi de ona kısaca değinelim

"Ulusal kültürel özerklik" tezi Rosa Lüksemburg, Avusturya sosyal demokratları ve Bundçu'lar tarafından ulusal sorunun çözümü olarak savunulmuştur. Yani bunlara göre çok uluslu devletlerde ulusal sorunun çözümü için her ulusa kültürel özerkliğin tanınması yeterlidir.

"Ulusal Kültürel Özerklik" tezi bir

burjuva tezidir. U.K.K.T Hakkıyla bir ilgisi yoktur. Bu tezi, esas olarak bugün, batı Avrupa burjuvazisi Kürtler için savunuyor. Yunan'lı yazar Yorgo Baca bir yazısında bu konuyu şöyle diyor ifade ediyor:

"Yunanistan'a gelince; bence Yunan devletinin dış politikasında... Yunanistan AT düzeyinde diplomatik bir şekilde Kürt ulusunun bir azınlık meselesi olduğunu savunuyor. Bu burjuva bir düzeydir. Bunun tercümesi şudur: Kürtlere otonomi yada kültürel özerklik tanınması." (Yorgo Baca, Kürdistan Press s.40,say.10)

Görüldüğü gibi ulusal kültürel özerklik bir burjuva saplantısıdır ve ulusal sorunun bir çözüm şekli de değildir. Ulusal Kültürel Özerklik, ulusların kendi kaderlerini belirlemenin bir biçimi olarak ele alınamaz. Lenin "Ulusal Sorun Üzerine Tezler" de şöyle diyor: "Sosyal Demokratların (Bolşeviklerin bn.) ulusal kültürel özerklik sloganı veya böyle bir sloganın gerçekleştirilmesi tasarıları karşısındaki tutumları olumsuzdur... 'Ulusal Kültürel Özerklik' sloganının Rusya'daki geçmiş bu sloganı bütünü yahudi burjuva partileri tarafından benimsendiğini..."

Bilindiği gibi Rusya'da Bundçu Parti bölgesel özerkliğe karşı çıkararak kültürel özerkliği savundu. Bunun da esas nedeni Yahudilerin belli bir bölgede değil de, değişik bölgelerde dağıtık olmalarıydı. Kendisini Yahudi milliyetçiliğiyle donatan Bundçu Parti bu burjuva tezde diretiyordu.

Bu sorunun iyice anlaşılması için Lenin'den uzun bir alıntı yapalım.(29 Nisan-12 Mayıs) 1917'de RSDİP'in 7. Konferansına sunulan "Ulusal Sorun Üzerine Rapor" da şöyle deniliyor:

"Bölgesel özerkliğin tersine, uzun bir zamandan beri Bund ve Ulusal-Kültürel Özerklik ilkesini formüle eden Springer ile Bauer tarafından örgütlenmiş bulunan bir başka plan daha var. Ben bunun sosyal demokrasi bakımından kabul edilemez bir plan olduğu kanısındayım. Bu plan sonunda şuna dayanır: Rusya bir uluslar birliği ve uluslarda bireyler devletin hangi bölgesinde yaşarlarsa yaşasınlar bir toplum içinde toplanmış bireyler birlikleri durumuna dönüşmeli. Bütün Ruslar, bütün Ermeniler vb... daha sonra tüm Rusya uluslar birliğine gir-

mek üzere topraktan bağımsız olarak, kendi özel ulusal birlikleri içinde örgütlenmelidir. Bu Plan son derece kul lanışsız ve usa aykırıdır. Gerçek şudur ki, kapitalizmin gelişmesi, uluslardan kopmuş dağıtık birey topluluklarını, Rusyanın çeşitli noktaları üzerine savurmuştur. İktisadi koşullara bağımlı ulusal dağılım nedeniyle, sözü geçen ulusların böyle bireylerini bir araya toplamak demek, ulusu yapay olarak örgütlemekle, ulusu kurmakla uğraşmak demektir. Oysa bireyleri uluslar biçiminde yapay olarak bir araya toplamakla uğraşmak demek, milliyetçilik açısından yer almak demektir. Bund tarafından formüle edilmiş bulunan bu plan Sosyal Demokrasi tarafından onaylanamaz."

Yukarıda da belirtildiği gibi Lenin tamamıyla "Ulusal Kültürel Özerlik" tezine karşıdır. UKKTH ilkesinin işçi sınıfı bilimindeki kuramı açık ve nettir. Bu da Lenin tarafından formüle edilmiştir. Lenin "Ulusların Kaderlerini Tayin Etme kavramını, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının egemen devletten tamamıyla ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet olarak yaşama hakkı biçiminde yorumlayarak bu kavramı genişletti" ve somut olarak pratiğe geçirdi. Gerçekten de Lenin ulusal kültürel özerklik kavramının bilimsel, politik olarak geçersiz, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketleri için

yararsız ve hatta zararlı olduğunu gösterdi. Çünkü ulusal kültürel özerklik programı toplumsal gelişmenin nesnel yasalarıyla da çelişiyor. Kürdistan'daki gelişme ve değişmelerin, toplumsal hareketin olduğu boyut, devrimci yurtsever potansiyel kültürel özerklik çerçevesine sığdırılmaz.

Tüm sömürge ülkelerde sömürgeci burjuvazinin ulusal soruna çözüm olarak dayattığı kültürel özerklik vb. reformist çözümler, esas olarak devrimci değişimin önünü tıkamak için ileri sürülüyor. Sömürge ülkelerdeki değişimin devrimle gerçekleşmesini engellemek için sömürgeci burjuvazi sıkıştığı anda kültürel

özerklik senaryosunu sahneye koymaktadır. Bu konuda yine Lenin şöyle diyor: "Reformist bir değişiklik, egemen sınıf iktidarlarının temellerini sarsmayan, bu sınıfın bir ödünü olan ve onun tahakkümünü sürdüren bir değişikliktir. Devrimci bir değişiklik ise, bu iktidarı temellerine kadar sarsar. Ulusal Programda reformizm, egemen ulusun bütün ayrıcalıklarını ortadan kaldırmaz; reformizm, ulusal baskının tüm biçimlerini yok etmez. 'özerk' bir ulus 'egemen' bir ulusla haklar bakımından eşit durumda değildir..." (Lenin U.K.K.T.H. sol yayımları)

Yukardaki alıntıda herşey aşık, herhangi birşey eklemeye gerek yok.

Sonuç olarak Kürt devrimcilerinin "özerklik" yada "Fedaratif Cumhuriyet" tezini değil de, neden stratejik hedef olarak bağımsızlığı savunmaları gerektiğini, Kürdistan devriminin ittifak perspektifleri, gelişme dinamikleri bu dinamikleri etkileyen faktörleri ve Kürdistan'daki devrimci sürecin Türkiye'den daha ilerde oluşunun ona kazandırdığı boyutları ve Kürdistan devriminin Türkiye devrimine bağımlı kılınmayacağı şeklindeki sorunları bu yazıda değerlendirme gereğini görmedim. Çünkü yukarıda belirttiğim (Ulusal soruna bağlı olan) bu sorunların herbiri başlı başına uzun bir yazıyı gerektirir.

HASAN YILDIZ

SEVR-LOZAN-MUSUL
ÜÇGENİNDE
KURDISTAN

Heviya gel yayınları

KEK SERDAR RE

Serê ibê xeberek hat
 Got Serdarê me şehît ket
 Torîsanê xurmîn tê ket
 Erd û ezman nalîn pê ket

Kulîlk vebûn ber xwîna xas
 Li çar hêlên Kurdistanê
 Xelasnabin Serdar mêrxas
 Bi kuştinê bi talanê

Gul xemilîn vê buharê
 Te nabînim tevî gulan
 Rabin geşkin vê dîlanê
 Ku kew bigrin birîna dilan

Zana

VERIN SERÊ ÇÎYAN

Min derdê tey mezin kişand
 Li ser rêça Kurdistan rijand
 Ji bo te bûm serê çîyan şervan
 Ji bo te bûm xwedî nalînek dijwar

Ji karker û gûndîyan re xwestim bibim derman
 Di hundirê zindanan de bûme berxwedan
 Li nav kul û keseran de bûme helbestvan
 Di nav dijmin de bûm narîncok teqîyam
 Ê min qirîn kir bo gelê xwe yên xizan;
 Werin, werin serê çîyan!
 Her der gul û çiçek û nîsrîn e.

ZAROKÊN KURDISTAN

Bê zarok jiyan tal e
 Gulên jiyanê ew in.
 Lê mirin!...
 Mirin!...
 Lê mirina wan,
 Ne bi destên me ye
 Jîyana wan
 Bi xwîna me ye
 Ew zarokên dilovan
 Ketin nav kuştin û talan
 Ew kenê xweşik dizîn,
 Kirin girîn û revîn.
 Ji bo jîyana xweştirîn,
 Bibînin li ser xaka rengîn.
 Ew keça ku,
 Hemêza dayka xwe de mirîye
 Em ji bîr nakin..
 Ê tola wê distînin.
 Bi hilkişandîna çîya
 Bi derketina nevalan
 Em berxwe bidin li cîhan
 Ji bo jiyana zarokên Kurdistan

P.Şervan

Başararı sayfa 20'de

(Paris Konferansı) Irak devlet temsilcilerinin de davet edilmesinin anları henüz tazedir. Bu tür acıklı durumlar, sadece ve sadece Kürdistanlı politik hareketlerin modern önderlikten yoksun ve yine sadece silaha tapan anlayışlarının bir sonucudur. İşgalci güçler veya dost görünen batılı güçler, işte bu politikasızlıktan alabildiğince yararlanmaktadırlar. Irak'a %20 lik silah satışıyla ve nükleer santral kurmasıyla Saddam'ın Hitlerleşmesinde önemli rolü bulunan Fransa'nın, bir yandan da üçüncü kişiler aracılığıyla, Kürtlere göz kırpması bize birşeyler anlatmalıdır. Oysa bu türden uluslararası ilişkilerde, işgalci güçlerin tam bir görüş birliği vardır:

- Kürtlerle yazılı hiç bir anlaşma yapmamak

- Ve Uluslararası hiç bir organa ve toplantıya sokmamak!...

Bi ise, Kürdistanlı güçler olarak, aktif politikanın çok gerisindeki "bayanlar"ın duyguları içine kendimizi terk etmeyi çoğu kez bir başarı olarak değerlendirmemize neden olabiliyor.

Bu, politikada aczin bir ifadesi değilse nedir o halde?

Kişilikli ve Onurlu Bir Politika

Böylesi bir politik hat, ancak bağımsızlık temelinde inşa edilebilir. Bağımsızlık anlayışını ise, rastgele söylenmiş, politik ortamın bize kazandırdığı alışkanlıklar sonucu dile gelen bir kelime yığını olma durumundan kurtarmak gerekiyor. Bağımsızlık anlayışı, yine bağımsız bir politik hattın güvencesi altında kitlelere mal edilebilir. Bunun için, uluslararası politikanın kör bir tahtkütçüsü durumuna gelmemeli, aksine, ülke ve halk gerçekliğimize daha sıkı sarılmamızdır. Unutmamamız ki, sosyalist de olsalar, ülkeler devlet çıkarlarını, sosyalist devletin varlık yapısını, çoğu kez tüm teorilerin üzerinde tutabilmektedirler. Bizse hala teorilerle yol almaya çalışırken, daha pratik olan politikanın ters duvarına çarpabilmekteyiz. Kendi ülke gerçekliğimizi red eden anlayışların neden zoraki olarak izlenmeye çalışıldığı bizce hep eleştirilen bir konu olmuştur. Yıllarca süren savaşa rağmen, kendi ülke gerçekliğimizi bir türlü tanımayan, yanına bile yaklaşmayan anlayışların çok kolay birer takipçisi durumuna gelen hareketler Sovyetler birliği, Çin ve

Arnavutluk'ta meydana gelen değişimlerden sonra, kendileri için var olma bilincine yeni yeni ulaşmaktadırlar. Eleştirel yaklaşım yerine kuyrukçuluk yapmanın acı sonuçlarını genel olarak tüm marksist hareketler çekmektedirler. Bu üç kutup arasında yaratılan düşmanlıkların ise, marksist harekete, dünya devrimci güçlerine bir nebze olsun faydası olmamıştır. Kimse kimseye karşı "ideolojik uyanıklığı", düşmanca yöntemlerle ayakta tutmayı başaramadıkları gibi, bizat "uyanık" geçinen bu baylarımız bir kum torbası gibi savrulmuşlardır. Örneklemelerimiz arasında bugün en uç noktada bulunan Arnavutluk'un 12 Eylül rejimiyle ilişkilerini kim nasıl açıklayabilir? Bunun Sovyet ve Çin örneğinden temelde farklılığı nasıl açıklanabilir?

Türkiye ve Kürdistan'da bu kutupların uzantıları olan siyasal hareketlerin, teorilerinin neden bir söz yığını haline geldikleri ve neden hantalaştıklarını da bu çerçevede içinde anlayabilmekteyiz. Bunun, bilimsel metodolojide, teorilerin söz konusu objeye uygun düşmediği biçiminde açıklamaktayız. Yani, teori adına yapılan bir zorlamadır, yakıştırmadır. Bunu kılıfına sokamadığımız zaman parçalanır. Bilimsel yöntem ise, eleştirel olmak zorundadır. Olgulara ve olaylara eleştirel yaklaşmak, yakınlık ve uzaklığı bu eleştiri zinciri etrafında hareket ettirmek, her türlü hatadan arınmanın da bir garantisi durumundadır. Tersine bir durum, peşin yargılar ve değerlerden oluşur ki, bu da kuyrukçu bir politikanın kendisidir. Bir sistem içinde yer alan organlar ve kişiler pek ala yenilgi bir politik karar alabilirler; ve bu kararlarını o sistemin doğal bir sonucu olarak gösterebilirler. Klasik tanımla ortadoks dediğimiz bakış açısı böylesi bir durum karşısında şöyle tavır koymaktadır: söz konusu sistemi savunanlar bu tür kararları ne olursa olsun destekliyor; bu sistemin dışında olanlarsa tam tersini yapıyor... Sözkonusu kararın kendisine ilişkin eleştiri aramak ise boşuna bir çaba oluyor. Bilim ise, her olgunun kendisine, yine kendisine ait eleştirel yaklaşımı zorunlu kılar. Kişilikli ve onurlu bir politika, bu nedenlerle diyebiliriz ki, bilimsel metodolojinin kendisidir. O'nun siyasal hareketimizin her bünyesinde yaşam hakkı bulmasıdır. Gelişmemiz, güçlenmemiz, siyasal perspektiflerimizin genişlemesi, kad-

roların kendine güveni ve yaratıcılığı ancak bu tarzda bir yaklaşımla sağlanabilir. Bu, aynı zamanda gönüllü birliğin de temelidir. Gönüllü birlik ise eleştiri özgürlüğü olmadan kurulamaz. Kendi içimizdeki ilişkilerden, uluslararası ilişkilere kadar yöntemimiz bu olmalıdır.

Uluslararası ilişkiler sorunu, özel olarak Kürdistanlı örgütler açısından büyük eksikliklerle doludur. Köylünün ve üretimin sahip olduğu özelliklerden dolayı, feodal yapıdan tamamen kurtulamamış olan burjuva önderlikli siyasal hareketlerdeki silahlı direnişçilik ve toparlayıcılık, ülke dışında etkisini duyuramamakta, örgütlenmede ve dünya kamuoyu ile ilişkiye geçmede zorlanmaktadırlar. Ulusal Kurtuluşun modern öncüsü iddiasında olanlarda ise, her ne kadar politika ve teoriye ilişkin çok söz söylene de, Kürt örgütlerinde var olan silaha tapma ve her şeyi silahla çözme anlayışı yüzünden, hem ülke içinde hem de ülke dışında aynı tür sorunlarla karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu durum silahın dışında başka şeyleri de devreye sokmak ve etkinliklerini sömürgecilerin karşısına dikmek gerektiğini ortaya koymaktadır. Silah, işte bu etkinliklerde koruyucu bir hüviyet kazandığında gerçek değerini ve sonucunu gösterebilecektir. Düşmanın "zor"u ne kadar kaba ve insanlık dışı olursa olsun, bizim tepkimiz her zaman düşünce ve akla hitab eden, toplumsal psikolojiyi ve politik dengeleri hesaba katan, halkımızın, bölge halkının ve uluslararası kamuoyunun vicdanını kazanmaya çalışan bir tarzda olmalıdır. Sorunun bu kadar inceliği, bizim de akla uygun "zor"u kullanmamızı engellemektedir. Her sağ duyu sahibi bu iki "zor" arasındaki farkı anlayabilecek güçtedir. Eğer gözü kapalı bir köylü savaşa müsadde edilirse, bu her türlü gaddarlığı ve haksızlığı yapmaya müsaittir. Çığırından kolayca çıkartılabilecek olan böylesi bir savaş vahşi bir öc alma duygusunu tatminden öte bir işe yaramayacaktır.

O halde savaş bilinçli bir hale getirmek ve onun her aşamasını politik ve askeri stratejisinin hedefleriyle örmek, dünyamızın bugünkü koşullarında, git-tikçe önem kazanmaktadır.

Türkiye'nin Millileri

Irak'ın Kuveyte saldırısıyla, epeydir uykuda olan üç dünyacı ruh tekrar

hortladı. Başını eski Aydınlık ekibinin çektiği bu grup, oldum olası küçük devletlerin istikrarını korumada inatçı bir tutum sergiliyor. Üçüncü dünyaya bağlı devletin şekli ve rengi ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın peşin destek kendilerine hemen veriliyor. Bu ekibin çıkardığı yüzyıl dergisi, "Türkiyenin yeri ABD'ye karşı Irak'ın yanındır." diye başlık atabiliyor. Buradaki ABD karşıtlığı kafa bulandırmaktan öte birşey değildir. Neden iki emperyalist arasında seçim yapmak zorunluluğu hissediliyor? bu üçüncü dünyanın millici özlemidir. Kendi kemalist ruhlarının, bölgesel küçük emperyalist rollerinin onaylanmasıdır. Kendi ruhlarını Saddam'ın aynasında görmektir.

Saddam'ın daha dün Halepçe'ye insanlık dışı saldırıları ne çabuk unutuldu; peki hangi yüzle Halepçe yıldönümünde Irak'ı protesto edecekler? Neden böylesi bir emperyalist savaşta taraf olma zorunluluğu hissedilmektedir. Bu derginin başyazısında "Komşularıyla her zaman beraber yaşayacak olan Türkiye'dir" denilmekte; olayla ilgili, Sosyalist Parti Merkez Karar Kurulu bildirisinde ise, yine aym satırlarla birlikte, "ABD'nin bir süredir dikkatini bu bölge üzerine" yoğunlaştırdığı vurgulanmaktadır. El-insaf! ABD ne zaman gözünü bu bölgeden ayırdı ki?

Bölgede ABD'nin oyunlarına karşı çıkmak başkadır; Türkiyenin yeri Irak'ın yanındır demek ve Irak'ın emperyalist emellerini desteklemek başkadır. Irak Kuveyt'i işgal ederken, emperyalist oyunları da bozmuş değildir. Sadece uluslararası hukuk kurallarını haydutça bozmuştur. Bu işgali Sovyetlerin Afganistanı işgaline benzetmek istemiş ise de, bunu da yüzüne gözüne bulaştırmıştır. Diğer taraftan, ABD'ye karşı Irak'ı destekler tavra girerken unutmamalı ki, Kuveyt'i işgal ederek güçlenen bir Irak'a karşı mücadele etmek ABD'yi dize getirmekten daha zordur. Bugün için çöllere sürdüğü Kürtleri, eğer Kuveyt'i elde tutmayı başarırsa, bu kez de bu ülkede yerleştirmesi beklenecektir. Çöllerde yaşam şartlarına dayanamayıp kaçan Kürtler, ekonomik nedenlerle, Kuveyt'teki yaşama boyun eğebileceklerdir.

Ortadoğu'nun mazlum uluslarından biri olarak, olayları var olan devletlerin statüleri içinde yorumlamak zorunda

değiliz. Kaldığı böylesi bir tavır devrimci olnaktan uzaktır. Eğer tavır konmak isteniyorsa bölgede asırlarca köle gibi yaşayan halkların bağımsızlıkları ve ayağa kalkmaları yönünde konmalıdır. Kürtleri, Asur-Kaldelileri cesaretlendirici bir tavır içine girmelidir. Arap halkının kendi geleceğini ele almasının, dolayısıyla hem ABD'nin bölgesel oyunlarına hem de Saddam'a karşı direnmesinin propagandası yapılmalıdır.

Son olarak şunu belirtmekte yarar vardır; Türkiye'nin bugünkü tavrı Saddam'ın yıkılması yönünde değil, O'nun sahip olduğu ve işgal olayıyla birlikte daha da gelişeceğinden korktuğu askeri gücünün sınırlanması yönündedir. Saddam'ın yıkılıp Irak'ın bilinmez bir geleceğe doğru yol alması ise, hiç arzu edilmeyen bir durumdur. Bu durumda Kürt sorunu Ortadoğu'da daha açık bir biçimde gündeme gelecektir. Bundan da kimsenin kuşkusu yoktur. İşte Aydınlık şurekasının korkusu da buradan gelmektedir. O çok sevdikleri misak-ı milli sınırlarının değişebileceğini bir türlü düşünce alanlarının içine bile koymak istememekteydiler. İşte bu korkular onları Irak'ı desteklemeye zorlamaktadır.

Sovyet ve Amerika Stratejisiindeki yakınlaşmalar

Önümüzdeki dönemde bölgemiz yeni siyasal gelişmelere gebe dir. ABD'nin bölgede siyasal istikrar arayışını Irak bozmuştur. Var olan statükoyu korumak, ancak bu statükoyu bozucu eylemlere tavır almak ABD'nin esas politikası niteliğindedir. Eski alışkanlıkların bir sonucu olarak, çoğu kez tekrarlandığı gibi ABD artık Vietnam tipi maceralara girmek istememektedir. Biz buna, "zorlanmadığı" sürece deme gerçeğini bir not olarak düşelim. Amerikanın ekonomisi eski parlak devrini kapamış, birkaç yıldan beri sıfır (0) ekonomi gelişme çizgisi göstermektedir. Buna karşılık, genel olarak, Avrupa ve Japonya sürekli gelişmeler içindedir. Eskiden hiç duyulmayan sözleri şimdi duyabilmekteyiz. Örneğin; ABD bugün bölgeye sevk ettiği askerlerin savaş harcamalarının altından nasıl kalkacaktır? Dün böyle bir şeyin lafı bile edilmezdi. Bugün ise ekonomistler bunun hesabını yapmaktadırlar. ABD'nin bölgede siyasal istikrar arayışları kendisini son dönemde Kürt sorununa ısındırmak istemelerin-

den de bellidir. Ortadoğu'da birden çok ülkeyi ilgilendiren ve ateş hattı yaratabilecek olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşının silahtan çok siyasal yollarla çözümünü, çeşitli nedenlerle yaptıkları açıklamalardan, bu arada Türk hükümetine verdiği söylenen raporlardan da anlamak mümkündür. Turgut Özal'ın ağızından çıkan, Kürt sorununa ait laflar, gerçekte ABD'nin önerilerini kapsayan laflardır. Türk yetkilileri Kürtlere verilecek sözde kültürel haklar için ortamın olgunlaşmasını ve kendi güçlerini devreye sokmanın şartlarını aramaktadır. SHP'nin Kürt raporunun daha geniş kapsamlısı en üst düzeyde devlet yetkililerinin elindedir. Zaman zaman Türk basınında, özellikle sol kemalistlerin yayın organı niteliğindeki Cumhuriyet'te bu konuya ilişkin haberler ve yorumlardaki artış dikkate değerdir.

Ancak bizim dikkatlerimizin çekilmesi gereken bir diğer nokta, Sovyetlerin Kürt düşüncesi üzerindeki düşünceleridir. Sovyet-Amerikan yakınlaşmasının verdiği etki ile, Kürt siyasal hareketleri, üzerlerindeki eski şüphelerini yavaş yavaş bir kenara koymaktadırlar. Tam bu noktada ABD görüşleriyle çakışmaktadırlar. Her iki tarafın bir kaç ülkeyi birden ilgilendirecek silahlı bir savaşa karşı olmaları ve gerginliklerden kaçınmaları aynı zamanda belirli çevrelere verilmiş bir işarettir. Ne var ki, Saddam yaşadığı sürece bu konuda ciddi bir adım bile atmayacağını çok iyi bilmektedirler. Buna rağmen Kürt halkına bu yolu dayatmaya çalışmaktadırlar.

Şüphesiz, ABD'nin veya Sovyetlerin bugünkü varlık yapıları böylesi bir politikayı gerekli kılabılır. Her iki ülkeyi aynı noktaya da getirebilir. Hatta ileride bu sorunu birlikte çözme yoluna da gidebilirler. Bunların hepsi de imkan dahilindedir. Bizim açımızdan ise sorun, bu tür politikaların Kürdistan halkına ne vereceğidir. Bilinmesi gereken nokta, Kürt halkının özgür iradesi, sorunun çözümünde bizat yer almadıkça hiç bir gelişmenin de sağlanamayacağıdır. Yüzyılların bağımlılık zinciri altında, tüm toplumsal yapıları alt-üst olmuş bir ulus, çağdaşlaşabilmek, iç dinamiklerini harekete geçirmek için bu özgür iradeyi ele almak zorundadır.

Bize düşen görevse, bu değişimleri iyi değerlendirmek, siyasi ve askeri örgütlenmeyi pekiştirmektir.

DEĞİŞEN DÜNYA İÇİNDE YERİMİZ

Körfez Bunalmında Kürdistan Sorunu

N.Heval

Dünyamız hızlı bir biçimde değişiyor. Yer küresini kaplayan ülkeler arasındaki güçler dengesi giderek değişirken, uluslararası ilişkiler bambaşka bir karakter almakta; nisbeten kolay yönetilen eskinin sömürge ve yarı sömürgeleri bugün kazandıkları siyasal devlet statüleriyle veya bu statülerinin güçlenmesiyle kendileri için devlet olma yolunda eski efendilerine kafa tutar bir konuma gelmektedirler.

Efendiler ise, dünün kukla yönetimlerinin nasıl olur da bugün kendilerine "kafa tutar" bir yapıya kavuştuklarını şaşkın bakışlarla izlemektedirler. Her ne kadar, son sözü yine "efendiler" söylemeye kalkışsa da, değişen dünya içinde üçüncü dünya ülkeleri kendilerini söz sahibi kılmakta ısrarlı görünmektedirler. Bu anlamda eskiye oranla, bugün yüklendikleri görevleri basit bir emperyalizm komutası altında görmek pek olası olmamaktadır. Süreç içinde güçlenen ve nisbi gelişme gösteren bu ülkeler, pek ala, kendi emperyalist emellerini tatmin yoluna gidebilmektedirler. Panamada CIA ile yıllarca işbirliği yapıp palazlanan Noriega'nın bağımsızlık(!) çıkışları örneklerden birini oluştururken, Irak'ın Kuveyt'e saldırısı bir diğerini oluşturmaktadır.

Bizi çok yakından ilgilendiren Irak'ın konumu, ulusal gerçekliğimizi, bölgedeki sömürgeci devletler karşısına dikme bakımından önemli fırsatlarla doludur. Bu olanakları, sömürge bir ülke olma bilinciyle hareket ederek, yerli yerine oturtabiliriz. Bu anlamda sömürgecilerimizle büyük emperyalist güçler arasında seçim yapmak ve zayıf desteklemek gibi bir tavır içine düşmek, Kürdistanın uluslararası konumda gözden düşmesine neden olabilecektir. İran-İrak savaşının verdiği olanaklarla hem Batı'dan hem de Sovyetler'den önemli destek alarak, ordusunu Ortadoğu'da en güçlü duruma getirmeyi başaran Irak'ın Kuveyt'e saldırısının gerisinde, Kürt sorununa

bir "son" verme planları da yatmaktadır. Uluslararası hiç bir kural tanımayan, haydut bir devlet olarak, kendi halkına karşı suç işleyen Irak, eğer Kuveyt'i sınırları içinde tutmayı başarabilirse, muhtemeldir ki, bugün için çöllere sürdüğü Kürtleri Kuveyt'in renkli atmosferinde eritmeye çalışacaktır. Çünkü, Kürtler sürüldükleri çöllerde de rahat(!) durmamakta, fırsat buldukça kaçmaktadırlar.

Irak'ın bölge açısından taşıdığı potansiyel tehlikeyi anlayabilmek için sömürgeci güçlerin silahlı güçlerinin durumuna bakmak yerinde olacaktır.

Sayılar, Irak'ın askeri gücünü net

ağır sorunlarla karşı karşıya bulunan Saddam'a en iyi cevap Kürt halkı tarafından verilecektir. Ancak bu da kendi içinde bir çok sorunu beraberinde getirmektedir. Bu sorun gerçekte, Kürdistanlı siyasal hareketlerin bir çıkmazı olarak karşımıza çıkmaktadır. Öteden beri, bölge halkları arasında Kürtler, sürekli dış destek peşinde koşan, şu ya da bu ülkeye yaslanan veya rakip sömürgeci güçler arasından birine karşı diğerine taraf olan tutumlarıyla, önemli bir moral değer kaybına uğramışlardır. Bu tür ilişkiler, ülkemiz konumu açısından bir zorunluluk gibi gösterilmek istense de, esas ittifak gü-

	Türkiye	Irak	İran	Suriye
Asker:	650.000	1.000.000	604.000	404.000
Tank :	3.841	5.500	500	4.500
Top :	2.187	3.700	800	1.500
Sav.uçağı	366	512	70	500
Sav.gemisi	22	75	66	41
Ulyişinradar uç: --		1veya2	--	--
Helikopter: sayı		160	11	127
		verilmemiş		

vermektedir. Türkiye'nin bugün için korkusu ise, Irak'ın Kuveyt'i işgal edip uluslararası kuralları çiğnemesinde değil; tam tersine Irak'ın artan gücüne güç katmasındandır. Öte yandan, Saddam'ın bu karışıklık içinde yıkılması halinde ise, Kürt sorununun yakıcı bir biçimde gündeme geleceği gerçeği Türk ve İran devletini esas olarak ilgilendirmektedir. Türkiyemin bu anlamda, Irak'tan, Kuveyt'teki kuvvetlerini geri çekmesini istemesi temel politikasını teşkil etmektedir. Yine bu nedenledir ki, bölgeye asker gönderme konusuna temkinli yaklaşmaktadır. Kaldı ki, NATO üslerinin kullanılması karşısında bile, Irak'lı yetkililer, Türkiye'nin tutumunu "anlaşıla" karşıladıklarını vurgulamışlardır.

Kürdistan'lı Siyasal hareketlerin çıkmazları

Durum ne olursa olsun, bu saldırının sonuçlarını Irak ağır bir biçimde ödeyecektir. En önemlisi, kendi içinde

cünü oluşturacak olan sömürgeci ülke halklarının kazanılmasını zorlaştırmaktadır. Değişik milli ve psikolojik faktörler bu halkları kendi gerici hükümetleri etrafında kenetlenmeye zorlamaktadır. Kürdistan'da siyasal hareketler, bir Amerikalının, Almanın, Fransızın gönlünü kazanmayı istemekle birlikte, öncelikle bir Türkün, Acemin, Arabın gönlünü kazanmayı ve böylece siyasal prestijini arttırmayı denemelidirler. Yoksa, bir başka devletin çıkarına iş yapar görünenin kamuoyu nezdinde hiç bir değeri yoktur. Bu durumu kendi halkımıza bile anlatmakta güçlük çekmekteyiz.

O halde, Saddam'a verilecek olan cevap, aynı zamanda Irak'ı uzun süre besleyen Batı'ya da bir mesaj durumuna getirilmelidir. Halepçe katliamının ardından, kimyasal silahlara karşı toplanan konferansa, mağdur durumda olan kürtlerin alınmamasının; ama Kürtlerle ilgili yapılan bir konferansa